

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. gruodžio 12 d. *

Byloje T-228/02

Irano liaudies modžahedų organizacija, įsteigta Auvers-sur-Oise (Prancūzija),
atstovaujama advokato J.-P. Spitzer, QC D. Vaughan ir advokatės É. de Boissieu,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Vitsentatos ir M. Bishop,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos J. E. Collins, vėliau R. Caudwell ir C. Gibbs, padedamų *barrister* S. Moore,

įstojusios į bylą šalies,

pirma, dėl pagrindinio prašymo panaikinti 2002 m. gegužės 2 d. Tarybos bendrąją poziciją 2002/340/BUSP, įgyvendinančią Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 116, p. 75), 2002 m. birželio 17 d. Tarybos bendrąją poziciją 2002/462/BUSP, įgyvendinančią Bendrąją poziciją 2001/931 ir panaikinantią Bendrąją poziciją 2002/340 (OL L 160, p. 32), bei 2002 m. birželio 17 d. Tarybos sprendimą 2002/460/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantią Sprendimą 2002/334/EB (OL L 160, p. 26), kiek ieškovės pavadinimas nurodytas asmenų, grupių ar organizacijų, kuriems taikomos šios nuostatos, sąrašė, ir, antra, dėl prašymo atlyginti žalą,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir S. Pappasavas,

kancleris E. Coulon,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 7 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Bylos aplinkybės

- 1 Iš bylos medžiagos matyti, kad ieškovė *Irano liaudies modžahedų organizacija* (persų kalba *Mujahedin-e Khalq*) buvo įsteigta 1965 m., siekiant pakeisti Irano šacho, o vėliau mulų režimus demokratiniu režimu. 1981 m. ji dalyvavo steigiant Nacionalinę Irano pasipriešinimo tarybą (NIPT), organizaciją apibūdinančią save kaip Irano „pasipriešinimo parlamentas tremtyje“. Šioje byloje nagrinėjamų faktų metu ji buvo sudaryta iš penkių atskirų organizacijų bei nepriklausomo skyriaus – Irane veikiančio karinio sparno. Tačiau ieškovė, jos tvirtinimu, ir visi jos nariai aiškiai atsisakė bet kokių karinių veiksmų nuo 2001 m. birželio mėn. ir šiuo metu neturi ginkluotos struktūros.

- 2 2001 m. kovo 28 d. Nutartimi Jungtinės Karalystės vidaus reikalų ministras (Secretary of State for the Home Department, toliau – *Home Secretary*) įtraukė ieškovę į 2002 m. Įstatymu dėl terorizmo (Terrorism Act 2000) uždraustų organizacijų sąrašą. Ieškovė dėl šios nutarties tuo pačiu metu padavė du skundus: vieną apeliacinį Apeliacinei komisijai dėl uždraustų organizacijų (Proscribed Organisations Appeal Commission, toliau – *POAC*), kitą skundą dėl peržiūros *High Court of Justice* (Anglija ir Velsas) *Queen’s Bench Division (Administrative Court)* (toliau – *High Court*).

- 3 Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba) 2001 m. rugsėjo 28 d. priėmė Rezoliuciją 1373 (2001), nustatančią plataus diapazono kovos su terorizmu, ypač kovos su terorizmo finansavimu, strategijas. Šios rezoliucijos 1 dalies c punkte numatyta, kad visos valstybės asmenims, kurie padaro ar kėsinaisi padaryti teroro aktus arba dalyvauja tokiuose aktuose ar padeda juos įvykdyti, šiems asmenims priklausančioms arba jų valdomoms grupėms ir įmonėms arba asmenims ir grupėms ar organizacijoms, kurios veikia tokių asmenų ar grupių ir organizacijų vardu arba jų liepimu, turėtų taikyti lėšų ir kito finansinio turto arba ekonominių išteklių išaldymą.

- 4 Manydama, kad siekiant įgyvendinti Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos rezoliuciją 1373 (2001) Bendrijai buvo būtina imtis veiksmų, 2001 m. gruodžio 27 d. Taryba pagal ES 15 ir 34 straipsnius priėmė Bendrąją poziciją 2001/930/BUSP dėl kovos su terorizmu (OL L 344, p. 90) ir Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, p. 93).

- 5 Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 1 dalį ji taikoma „priede išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms“. Ieškovės pavadinimas nėra nurodytas šiame sąrašė.

- 6 Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 2 ir 3 dalys atitinkamai apibrėžia „su teroro aktais susijusius asmenis, grupes ar organizacijas“ ir „teroro aktą“.

- 7 Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį priede pateiktas sąrašas yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, remdamasi rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti

tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar nubausti už tokius veiksmus. „Kompetentinga institucija“ suprantama kaip teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos šioje srityje, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.

- 8 Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį priede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šešis mėnesius atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti šiuos asmenis sąrašė.
- 9 Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 2 ir 3 straipsnius Europos Bendrija, neviršydamą Europos Bendrijos steigimo sutarties jai suteiktų įgaliojimų, nurodo išaldyti priede pateikiamame sąrašė išvardytų asmenų, grupių ir organizacijų lėšas ir kitą finansinį turtą ar ekonominius išteklius ir užtikrina, kad jų naudai nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nebūtų teikiamos lėšos, finansinis turtas ar ekonominiai ištekliai arba finansinės paslaugos.
- 10 2001 m. gruodžio 27 d., manydama, kad Bendrijai reikia imtis veiksmų siekiant įgyvendinti Bendrojoje pozicijoje 2001/931/BUSP numatytas priemones, Taryba, remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, p. 70). Iš šio reglamento matyti, kad, išskyrus juo leidžiamas išimtis, visos lėšos, priklausančios į 2 straipsnio 3 dalyje nurodytą sąrašą įtrauktiems fiziniams ar juridiniams asmenims, grupėms ar organizacijoms, turi būti išaldomos. Taip pat šiems asmenims, organizacijoms ar grupėms

draudžiama teikti lėšas ar finansines paslaugas. Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą, vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytais nuostatomis.

- 11 Pradinis asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikomas Reglamentas Nr. 2580/2001, sąrašas buvo sudarytas 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos sprendimu 2001/927/EB, pateikiančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą sąrašą (OL L 344, p. 83). Ieškovė šiame dokumente neminima.

- 12 2002 m. balandžio 17 d. Sprendimu *High Court* atmetė ieškovės pateiktą skundą dėl 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutarties (žr. 2 punktą) peržiūros, iš esmės manydamas, kad *POAC* turėjo kompetenciją išklausti ieškovės argumentus, įskaitant susijusius su teisės būti išklaustomam pažeidimu.

- 13 2002 m. gegužės 2 d. Taryba, remdamasi ES 15 ir 34 straipsniais, priėmė Bendrąją poziciją 2002/340/BUSP, atnaujinančią Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP (OL L 116, p. 75). Šios bendrosios pozicijos priede atnaujinamas asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikoma Bendroji pozicija 2001/931, sąrašas. Šio priedo 2 punkte „Grupės ir organizacijos“ yra ir taip suformuluotas ieškovės pavadinimas:

„*Mujahedin-e Khalq* organizacija (MEK arba MKO) (neįskaitant „Nacionalinės Irano pasipriešinimo tarybos“ (NIPT) (dar žinoma kaip Nacionalinė Irano išlaisvinimo armija (MEK karinis sparnas), Irano liaudies modžahedai, Nacionalinė pasipriešinimo taryba, Musulmonų iraniečių studentų bendruomenė)“.

- 14 2002 m. gegužės 2 d. Sprendimu 2002/334/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2001/927 (OL L 116, p. 33), Taryba tokiomis pačiomis formuluotėmis, kokios vartojamos Bendrosios pozicijos 2002/340 priede, patvirtino atnaujintą asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą. Ieškovės vardas vėl nurodomas šiame sąrašė tais pačiais terminais kaip ir Bendrosios pozicijos 2002/340 priede.
- 15 2002 m. birželio 17 d. Taryba priėmė Bendrąją poziciją 2002/462/BUSP, atnaujinančią Bendrąją poziciją 2001/931 ir panaikinančią Bendrąją poziciją 2002/340 (OL L 160, p. 32), ir Sprendimą 2002/460/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį bei panaikinantį Sprendimą 2002/334 (OL L 160, p. 26). Ieškovės pavadinimas buvo paliktas tiek Bendrosios pozicijos 2001/931 numatyta sąrašė, tiek Reglamento Nr. 2580/2001 numatyta sąrašė (toliau, kai kalbama apie abu sąrašus – ginčijami sąrašai, kai kalbama apie pastarąjį sąrašą – ginčijamas sąrašas).
- 16 2002 m. lapkričio 15 d. Sprendimu *POAC* atmetė ieškovės pareikštą apeliacinį skundą dėl 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* nutarties (žr. 2 punktą), manydama, kad nėra reikalavimo iš anksto išklausti ieškovės, nes toks išklausymas šiuo metu nereikalingas arba nepageidaujamas pagal teisės aktus, skirtus kovai su teroristinėmis organizacijomis. Pagal šį sprendimą *Terrorism Act 2000* nustatyta teisinė tvarka numato patikimą galimybę, kad ieškovės nuomonė būtų išklaudyta *POAC*.
- 17 Nuo to laiko Taryba priėmė įvairias ginčijamus sąrašus atnaujinančius bendrąsias pozicijas ir sprendimus. Žodinės proceso dalies pabaigoje galiojo 2005 m. gruodžio 21 d. Tarybos bendroji pozicija 2005/936/BUSP, atnaujinanti Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP ir panaikinti Bendrąją poziciją 2005/847/BUSP (OL L 340, p. 80), bei 2005 m. gruodžio 21 d. Tarybos sprendimas 2005/930/EB, įgyvendinantis

Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2005/848/EB (OL L 340, p. 64). Priimti aktai paliko ieškovės pavadinimą ginčijamuose sąrašuose.

Procesas ir šalių reikalavimai

18 2002 m. liepos 26 d. ieškovė Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateikė ieškinį, kuriame ji prašo:

— panaikinti Bendrąsias pozicijas 2002/340 ir 2002/462 bei Sprendimą 2002/460 tiek, kiek šie aktai su ja susiję,

— pripažinti šias bendrąsias pozicijas ir šį sprendimą netaikytinai jos atžvilgiu,

— priteisti iš Tarybos vieną eurą patirtai žalai atlyginti,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

19 Atsiliepime į ieškinį Taryba Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

- 20 Išklausęs šalis, 2003 m. vasario 12 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas leido Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Jungtinei Karalystei įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimus. Įstojusi į bylą šalis pateikė savo paaiškinimą, prašydama atmesti ieškinį, o ieškovė nustatytu terminu pateikė savo pastabas.
- 21 Išklausęs teisėjo pranešėjo pranešimą, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 dalyje numatytas proceso organizavimo priemones 2005 m. gruodžio 1 d. kanclerio laišku paragino pateikti savo rašytines pastabas dėl to, kokią įtaką šio ieškinių nagrinėjimui turi tokios naujos aplinkybės, kaip antai juo ginčijamų aktų, t. y. Bendrųjų pozicijų 2002/340 ir 2002/462 bei Sprendimo 2002/460, panaikinimas ir keitimas kelis kartus teisės aktais, kuriuose ieškovės pavadinimas buvo paliekamas ginčijamuose sąrašuose, po ieškinių pareiškimo.
- 22 2005 m. gruodžio 21 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktose pastabose Taryba teigė, kad nereikia išreikšti pozicijos dėl bendrųjų pozicijų, nes, jos nuomone, ieškinyje šiuo aspektu bet kuriuo atveju yra nepagrįstas. Kalbėdama apie Reglamentą Nr. 2580/2001 įgyvendinančius Bendrijos sprendimus, Taryba mano, jog „reikia laikyti, kad ieškinyje yra nukreiptas prieš (2005 m. lapkričio 29 d. Tarybos) sprendimą 2005/848/EB, (įgyvendinantį Reglamentą Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2005/722/EB (OL L 314, p. 46)) ar bet kokią kitą sprendimą dėl to paties dalyko, kuris galios tuo metu, kai Pirmosios instancijos teismas priims savo sprendimą, tiek, kiek jie susiję su ieškove“.
- 23 2006 m. sausio 2 d. pateiktose pastabose ieškovė mano, jog „reikia laikyti, kad šis ieškinyje nukreiptas prieš 2005 m. lapkričio 29 d. Tarybos bendrąją poziciją 2005/847/BUSP, (atnaujinančią Bendrąją poziciją 2001/931 ir panaikinančią Bendrąją poziciją 2005/725/BUSP (OL L 314, p. 41) ir Sprendimą 2005/848“. Prie pastabų ieškovė pridėjo kelis naujus dokumentus, kurie buvo prijungti prie bylos.

2006 m. sausio 19 d. kanclerio laišku apie šias pastabas ir dokumentus buvo pranešta Tarybai, kuri patvirtino jų gavimą 2006 m. sausio 27 dieną.

- 24 2006 m. sausio 25 d. kanceliarijai pateiktu laišku ieškovė pateikė savo pastabas dėl pranešimo apie bylą, kuriose ji būtent nurodė, kad nuo to momento ieškinys turi būti laikomas nukreiptas taip pat prieš Bendrąją poziciją 2005/936 ir Sprendimą 2005/930. Prie šio laiško ji pridėjo kelis papildomus naujus dokumentus. Šalims buvo pranešta, kad sprendimas dėl šių priedų prijungimo prie bylos bus priimtas per posėdį.
- 25 Šalys buvo išklaustytos ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus 2006 m. vasario 7 d. posėdyje. Per šį posėdį Taryba nurodė, kad 2006 m. sausio 18 ir 25 d. ieškovės naujų dokumentų kanceliarijai pateikimas (žr. 23 ir 24 punktus) yra neteisėtas. Taryba pridūrė, kad ji negalėjo naudingai išreikšti nuomonės dėl šių dokumentų, nes apie juos buvo pranešta per vėlai. Todėl Taryba prašė Pirmosios instancijos teismo arba šių dokumentų neprijungti prie bylos, arba atnaujinti rašytinę proceso dalį, kad jai leistų išdėstyti savo nuomonę raštu. Pirmosios instancijos teismas nusprendė atidėti klausimo dėl šio prašymo bei dėl 24 punkte aptartų dokumentų prijungimo prie bylos sprendimą.
- 26 Atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą ieškovė pareiškė, kad šis ieškinys, kaip Taryba pripažino savo 2005 m. gruodžio 23 d. kanceliarijai pateiktose pastabose (žr. 22 punktą), turi būti laikomas nukreiptu prieš Bendrąją poziciją 2005/936 ir Sprendimą 2005/930 bei prirėkus prieš bet kokią kitą jos atžvilgiu sukeltą tokias pačias pasekmes aktą dėl to paties dalyko kaip ir bendroji pozicija, ir sprendimą, galiosiantį tuo metu, kai bus paskelbtas priimtas sprendimas, tiek, kiek šis aktas susijęs su ieškove.

Dėl pirmiau ginčytų aktų panaikinimo ir pakeitimo procesinių pasekmių

- 27 Kaip matyti iš 17 punkto, pirmiau ieškiniu ginčyti aktai, t. y. Bendrosios pozicijos 2002/340 ir 2002/462 bei Sprendimas 2002/460 (toliau – pirmiau ginčytas sprendimas) po ieškinio pareiškimo buvo kelis kartu panaikinti ir pakeisti aktais, kuriuose ieškovės pavadinimas paliktas ginčijamuose sąrašuose. Žodinės proceso dalies pabaigoje kalbama apie Bendrąją poziciją 2005/936 ir Sprendimą 2005/930.
- 28 Šiuo klausimu reikia priminti, kad jeigu vykstant procesui sprendimas pakeičiamas kitu sprendimu, kurio dalykas tas pats, jis turėtų būti laikomas nauju faktu, leidžiančiu ieškovui priderinti savo reikalavimus ir ieškinio pagrindus. Iš tiesų, jeigu iš ieškovo būtų reikalaujama pareikšti naują ieškinį, būtų pažeistas gero teisingumo vykdymo ir proceso ekonomijos principas. Be to, būtų neteisinga, jeigu nagrinėjama institucija, atsikirdama į kaltinimus, pareikštus Bendrijos teisme pateiktame ieškinyje, galėtų iš dalies pakeisti ginčijamą sprendimą ar jį pakeisti kitu sprendimu ir remtis šiuo pakeitimu procese taip, kad kitai šaliai būtų užkirstas kelias išplėsti savo pradinius reikalavimus ir ieškinio pagrindus paskesniai sprendimui arba pateikti papildomus reikalavimus ar ieškinio pagrindus (1982 m. kovo 3 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Alpha Steel prieš Komisiją*, 14/81, Rink. p. 749, 8 punktas; 1987 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Fabrique de fer de Charleroi ir Dillinger Hüttenwerke prieš Komisiją*, 351/85 ir 360/85, Rink. p. 3639, 11 punktas ir 1988 m. liepos 14 d. Sprendimo *Stahlwerke Peine-Salzgitter prieš Komisiją*, 103/85, Rink. p. 4131, 11 ir 12 punktai; 2000 m. vasario 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CCRE prieš Komisiją*, T-46/98 ir T-151/98, Rink. p. II-167, 33 punktas).
- 29 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimuose *Yusuf ir Al Barakaat International Foundation prieš Tarybą ir Komisiją* (T-306/01, Rink. p. II-3533, nagrinėjamas apeliacine tvarka, toliau – Sprendimas *Yusuf*, 73 punktas) ir *Kadi prieš Tarybą ir Komisiją* (T-315/01,

Rink. p. II-3649, nagrinėjamas apeliacine tvarka, toliau – Sprendimas *Kadi*, 54 punktas) Pirmosios instancijos teismas taikė šią teismų praktiką atvejui, kai reglamentas, kuris tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su asmeniu, vykstant procesui buvo pakeistas kitu turinčiu tokį patį dalyką reglamentu.

- 30 Todėl pagal šią teismo praktiką nagrinėjamu atveju reikia patenkinti ieškovės prašymą pripažinti, kad jos ieškiniu žodinės proceso dalies pabaigoje siekiama panaikinti Bendrąją poziciją 2005/936 ir Sprendimą 2005/930 tiek, kiek šie aktai susiję su ja, ir leisti šalims performuluoti savo reikalavimus, pagrindus ir argumentus, atsižvelgiant į šiuos naujus faktus, t. y. pasinaudoti teise pateikti papildomus reikalavimus, pagrindus ir argumentus.
- 31 Šiomis aplinkybėmis reikia, viena vertus, leisti prijungti prie bylos 2006 m. sausio 25 d. prie ieškovės pastabų dėl pranešimo apie bylą pridėtus dokumentus (žr. 24 punktą) ir, kita vertus, atmesti Tarybos prašymą, kuriuo siekiama, kad nei nagrinėjami dokumentai, nei 2006 m. sausio 18 d. kanceliarijai pateikti dokumentai, pridėti prie pastabų atsakant į Pirmosios instancijos teismo raštu pateiktą klausimą žr. 23 ir 25 punktus), nebūtų prijungti prie bylos. Iš tikrųjų naujų įrodymų ir dokumentų pateikimas turi būti laikomas neatskiriamu nuo šalių turimos teisės performuluoti savo reikalavimus, pagrindus ir argumentus, atsižvelgiant į naujas ankstesniuose punktuose nurodytas aplinkybes. Klausimas, ar per vėlus dokumentų prijungimas prie bylos pateisina nagrinėjamu atveju rašytinės proceso dalies atnaujinimą Tarybos teisės į gynybą aspektu (žr. 25 punktą), aptariamas 182 punkte.
- 32 Kalbant apie likusius pagrindus pažymėtina, jog Pirmosios instancijos teismas mano, kad į jį gali būti pagrįstai kreipiamasi tik su prašymu panaikinti galiojantį ir nepalankų jam aktą. Todėl jei ieškovei gali būti leista, kaip buvo nuspręsta 30 punkte, performuluoti reikalavimus taip, kad jais būtų siekiama panaikinti aktus, kurie proceso eigoje pakeitė pirmiau ginčytuosius, toks sprendimas neleistų

spekuluoti hipotetinių dar nepriimtų aktų teisėtumo kontrole (žr. 1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Langdon prieš Komisiją*, T-22/96, Rink. p. II-1009, 16 punktą ir ten nurodomą teismo praktiką).

33 Todėl darytina išvada, kad ieškovei neturi būti leista performuluoti reikalavimų taip, kad jie būtų nukreipti ne tik prieš Bendrąją poziciją 2005/936 ir Sprendimą 2005/930, bet ir prireikus prieš bet kokią kitą jos atžvilgiu sukeltą tokias pačias pasekmes aktą dėl to paties dalyko kaip ir minėti dokumentai, galiosiantį tuo metu, kai bus paskelbtas priimtas sprendimas, tiek, kiek šis aktas susijęs su ieškove (žr. 26 punktą).

34 Šio ieškinio tikslais Pirmosios instancijos teismas spęs tik dėl jau priimtų, dar galiojančių ir žodinės proceso dalies pabaigoje ginčijamų aktų, t. y. Bendrosios pozicijos 2005/936 (toliau – ginčijamoji Bendroji pozicija) ir Sprendimo 2005/930 (toliau – ginčijamas sprendimas) (toliau, kai aptariami kartu, – ginčijami aktai), net darydamas prielaidą, kad iki šio sprendimo paskelbimo dienos šie aktai galėtų būti savo ruožtu panaikinti ir pakeisti kitais.

35 Esant tokiai prielaidai, viena vertus, lieka ieškovės interesas, kad ginčijami aktai būtų panaikinti, nes institucijos akto panaikinimas nereiškia jo pripažinimo neteisėtu ir turi *ex nunc* galią, skirtingai nuo sprendimo dėl panaikinimo, pagal kurį panaikintas aktas yra atgaline data pašalinamas iš teisinės sistemos ir laikomas niekada neegzistavusiu. Kita vertus, kaip Taryba tai pripažino per posėdį, tuo atveju, kai panaikinami ginčijami aktai, ši institucija privalo imtis būtinų priemonių teismo sprendimui įvykdyti pagal EB 233 straipsnį, kurios galėtų reikšti tai, kad ji pakeičia ar prireikus atšaukia ginčijamus aktus, pakeitusius ar panaikinusius vėliau po žodinės proceso dalies pabaigos priimtus aktus (šiuo klausimu žr. 1995 m. gruodžio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Exporteurs in Levende Varkens ir kt. prieš Komisiją*, T-481/93 ir T-484/93, Rink. p. II-2941, 46–48 punktus).

Dėl antros reikalavimų dalies

- 36 Antra per posėdį performuluotų reikalavimų dalimi ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo pripažinti ginčijamus aktus netaikytiniais jos atžvilgiu, atsižvelgiant į dalinį jų panaikinimą, kurio siekiama pirmoje reikalavimų dalyje.
- 37 Konstatuotina, kad antra taip suformuluotų reikalavimų dalis neturi jokios savarankiškos reikšmės pirmosios dalies atžvilgiu. Atsižvelgiant į tai, ji laikytina neturinčia dalyko.

Dėl prašymo panaikinti ginčijamą bendrąją poziciją

Šalių argumentai

- 38 Ieškovė teigia, kad šis ieškinys yra priimtinas, nes tiek ginčijama bendroji pozicija, tiek ginčijamas sprendimas yra su ja tiesiogiai ir konkrečiai susiję bei yra priimti jos nenaudai. Ji būtent nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas tam, kad nebūtų apkaltintas atsisakymu vykdyti teisingumą, yra kompetentingas atlikti nagrinėjamos bendrosios pozicijos teisėtumo kontrolę.
- 39 Ieškovės nuomone, teisinės valstybės principai, įtvirtinti ES 2 straipsnio 2 dalyje, veikia visų Sąjungos aktų atžvilgiu, įskaitant ir tuos, kurie buvo priimti bendrosios užsienio ir saugumo politikos (BUSP) ar policijos ir teismų bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose (vadinamoji „teisingumas ir vidaus reikalai“ sritis) (TVR) srityse. Kadangi teisė kreiptis į teismą yra vienas iš esminių šios teisinės valstybės elementų, kaip tai irgi išplaukia iš ES 35 ir 46 straipsnių ir Teisingumo Teismo

praktikos (1986 m. gegužės 15 d. Sprendimo *Johnston*, 222/84, Rink. p. 1651, 18 punktas ir 2002 m. liepos 25 d. Sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 38 ir 39 punktai), nė vienas iš šių aktų neturi išvengti Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo atliekamos teisminės kontrolės. Jei būtų nuspręsta kitaip, ieškovės nuomone, tai sukurtų neteisėtą situaciją.

- 40 Bet kuriuo atveju reikėtų laikyti neteisėtu nagrinėjamu atveju Tarybos teisėkūros procesą bei ginčijamos bendrosios pozicijos pagrindimą su BUSP susijusiomis nuostatomis. Atsižvelgiant būtent į Bendrijos teisės pirmenybę, įtvirtintą ES 47 straipsnyje, Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas sankcionuoti tokį neteisėtą aktą, priimtą BUSP arba TVR srityse. Ieškovė šiuo klausimu remiasi 1998 m. gegužės 12 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Komisija prieš Tarybą* (C-170/96, Rink. p. I-2763).
- 41 Šis procesas iš esmės gali būti apibūdintas kaip aiškus Tarybos siekis remiantis tarptautine norma išvengti pagrindinių teisių apsaugos privalomųjų reikalavimų ir teisės aktų leidėjo ar teismo atliekamos demokratinės kontrolės taikymo jos teisės aktams, taip pažeidžiant bendruosius Bendrijos teisės principus. Vadinas, teisminė kontrolė pagrindinių teisių aspektu turėtų būti taikoma asmenų, atsakingų už šių Sąjungos aktų įgyvendinimą, atžvilgiu.
- 42 Šį siekį sukritikavo ir Europos Parlamentas, kai su juo buvo konsultuojamasi dėl Reglamento Nr. 2580/2001 projekto. Jį paaiškina, be kita ko, ta aplinkybė, kad Taryba sau patikėjo Reglamento Nr. 2580/2001 įgyvendinimą, priimdama sprendimus, kurie, panašu, juo labiau nėra motyvuoti.
- 43 Neginčydamas, kad ieškovė yra tiesiogiai ir konkrečiai susijusi su ginčijamais aktais, Taryba ir Jungtinė Karalystė teigia, kad ieškinyš yra nepriimtinas tiek, kiek jis nukreiptas prieš ginčijamą bendrąją poziciją.

- 44 Taryba ir Jungtinė Karalystė mano, kad šioje instancijoje turi būti apsiribojama ginčijamo sprendimo, kuriuo Reglamente Nr. 2580/2001 numatytos priemonės taikomos ieškovei, teisėtumo kontrole.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 45 Pagal nusistovėjusią Pirmosios instancijos teismo praktiką (2004 m. birželio 7 d. Nutarties *Segi ir kt. prieš Tarybą*, T-338/02, Rink. p. II-1647, nagrinėtos apeliacine tvarka, 40 ir paskesni punktai; Nutarties *Gestoras Pro Amnistia ir kt. prieš Tarybą*, T-333/02, nepaskelbta Rinkinyje, nagrinėtos apeliacine tvarka, 40 ir paskesni punktai ir 2005 m. lapkričio 18 d. Nutarties *Selmani prieš Tarybą ir Komisiją*, T-299/04, nepaskelbta Rinkinyje, 52–59 punktai) ieškinys turi būti atmestas iš dalies kaip akivaizdžiai nepriimtinas ir iš dalies kaip akivaizdžiai nepagrįstas tiek, kiek juo siekiama, kad būtų panaikinta ginčijama bendroji pozicija.
- 46 Be to, turi būti pripažinta, kad ši bendroji pozicija yra ne Tarybos pagal EB sutartį priimtas aktas, kurio teisėtumo kontrolė numatyta EB 230 straipsnyje, o iš valstybių narių vyriausybės atstovų sudarytos Tarybos aktas, priimtas ES sutarties V antraštinės dalies, susijusios su BUSP, 15 straipsnio ir ES sutarties VI antraštinės dalies, susijusios su TVR, 34 straipsnio pagrindu.
- 47 Vadinas, konstatuotina, kad joks ieškinys Bendrijos teisme dėl bendrosios pozicijos panaikinimo nėra numatytas nei pagal ES sutarties V antraštinę dalį, susijusią su BUSP, nei pagal ES sutarties VI antraštinę dalį, susijusią su TVR.
- 48 Iš tikrųjų pagal ES sutarties redakciją po Amsterdamo sutarties visa Teisingumo Teismo kompetencija yra nustatyta ES 46 straipsnyje.

49 Viena vertus, jame nenumatoma Teisingumo Teismo kompetencija pagal ES sutarties V antraštinės dalies nuostatas.

50 Kita vertus, kalbant apie nagrinėjamai bylai svarbias ES sutarties VI antraštinės dalies nuostatas, pažymėtina, jog šis straipsnis nustato:

„Europos Bendrijos, Europos anglių ir plieno bendrijos ir Europos atominės energijos bendrijos steigimo sutarčių nuostatos dėl Europos Bendrijų Teisingumo Teismo galių ir naudojimosi tomis galiomis taikomos tik šioms Sutarties nuostatomis:

<...>

b) VI antraštinės dalies nuostatomis atsižvelgiant į (ES) 35 straipsnyje numatytas sąlygas;

<...>

d) (ES) 6 straipsnio 2 daliai dėl institucijų veiklos tokiu mastu, kokiu Teisingumo Teismas turi jurisdikciją pagal Europos Bendrijų steigimo sutartį ir pagal šią Sutartį;

<...>“

51 Pagal nagrinėjamai bylai svarbias ES 35 straipsnio nuostatas:

„1. Europos Bendrijų Teisingumo Teismas, laikydamasis šiame straipsnyje išdėstytų sąlygų, turi teisę priimti prejudicinius sprendimus dėl pamatinių ir kitų sprendimų teisėtumo ir išaiškinimo, dėl konvencijų, sudarytų pagal šią antraštinę dalį, išaiškinimo ir jas įgyvendinančių priemonių teisėtumo ir išaiškinimo.

<...>

6. Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso pamatinių ir kitų sprendimų teisėtumo peržiūra valstybės narės arba Komisijos iškeltose bylose dėl kompetencijos stokos, esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, šios Sutarties arba bet kurios su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo, arba piktnaudžiavimo įgaliojimais. Šioje dalyje numatytos bylos keliamos per du mėnesius nuo to teisės akto paskelbimo.

<...>“

52 Iš ES 35 ir 46 straipsnių matyti, kad ES sutarties VI antraštinės dalies taikymo srityje vieninteliai galimi teisių gynimo būdai dėl pamatinių sprendimų, sprendimų ir konvencijas įgyvendinančių priemonių teisėtumo vertinimo ar panaikinimo yra numatyti ES 34 straipsnio 2 dalies b, c ir d punktuose, išskyrus bendrąsias pozicijas, numatytas ES 34 straipsnio 2 dalies a punkte.

53 Pažymėtina, kad ES 6 straipsnio 2 dalyje numatyta pagrindinių teisių paisymo garantija nėra šiuo atveju svarbi, nes ES 46 straipsnio d punktą nesuteikia jokios papildomos kompetencijos Teisingumo Teismui (45 punkte minėtos nutarties *Segi ir kt. prieš Komisiją* 37 punktą).

54 Kalbant apie ieškovės nurodytą veiksmingos teisminės gynybos stoką, reikia nurodyti, kad ji pati savaime Bendrijos teisinėje sistemoje, paremtoje kompetencijų suteikimo principu, išplaukiančiu iš EB 5 straipsnio, nesukuria atitinkamos Bendrijos kompetencijos akto, priimto labai artimoje, tačiau skirtingoje teisinėje sistemoje pagal ES sutarties V ir VI antraštinės dalis, atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 45 punkte minėtos nutarties *Segi ir kt. prieš Tarybą* 38 punktą). Todėl ieškovė negali remtis 39 punkte minėtu sprendimu *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, kuriame Teisingumo Teismas pagrindė savo samprotavimus ta aplinkybe, kad EB sutartis nustatė visapusišką teisių gynimo priemonių ir procedūrų sistemą, skirtą užtikrinti institucijos aktų teisėtumo kontrolę. Vadinasi, kaip pirmiau išaiškinta, ES sutartis nustatė ribotą aktų, priimtų pagal jos V ir VI antraštinės dalis, teisminę kontrolę, netaikydama jos tam tikroms sritims ir nenumatydama tam tikrų teisių gynimo būdų.

55 Vis dėlto šiuo aspektu svarbu pažymėti, nesant būtinumo svarstyti galimybės užginčyti bendrosios pozicijos galiojimo valstybių narių teismuose, kad ginčijamoji bendroji pozicija būtų veiksmingai įgyvendinta, reikia priimti Bendrijos ir (arba) ją įgyvendinančius nacionalinius aktus. Nėra teigiama, kad šiuos įgyvendinimo aktus negalima ginčyti ieškinyje dėl panaikinimo Bendrijos arba nacionaliniame teisme. Todėl neįrodyta, kad ieškovė neturi veiksmingos, nors ir netiesiogiai prieš pagal ginčijamą bendrąją poziciją ir tiesiogiai jos nenaudai priimtus aktus nukreiptos teisminės gynybos priemonės. Pavyzdžiui, nagrinėjamu atveju ieškovė veiksmingai pasinaudojo šia teise į ieškinį dėl ginčijamo sprendimo.

- 56 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas nagrinėti tik tą ieškinio dėl pagal ES 15 ir 34 straipsnius priimtos bendrosios pozicijos dalį, kurioje ieškovė šiam ieškiniui pagrįsti nurodo Bendrijos kompetencijos pažeidimą (45 punkte minėtos nutarties *Selmani prieš Tarybą ir Komisiją* 56 punktą). Iš tikrųjų Bendrijos teismų jurisdikcija yra teisės akto, priimto ES sutarties pagrindu, turinio nagrinėjimas, siekiant nustatyti, ar tas teisės aktas neturi įtakos Bendrijos kompetencijai, ir jį panaikinti tuo atveju, jei paaiškėja, kad jis turėjo būti pagrįstas EB sutarties nuostatomis (šiuo klausimu žr. 40 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 16 ir 17 punktus ir 2005 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-176/03, Rink. p. I-7879, 39 punktą; 45 punkte minėtų nutarčių *Segi ir kt. prieš Tarybą* ir *Gestoras Pro Amnistia ir kt. prieš Tarybą* 41 punktą; taip pat pagal analogiją žr. 1997 m. sausio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Centro-Com*, C-124/95, Rink. p. I-81, 25 punktą).
- 57 Nagrinėjamu atveju, kadangi ieškovė nurodo, kad Taryba piktnaudžiavo procedūra, nepaisydama Bendrijos kompetencijos, veikdama Sąjungos srityje, tam, kad neleistų ieškovei pasinaudoti teismine gynyba, šis ieškinyš patenka į Bendrijos teismų kompetenciją.
- 58 Šiuo aspektu vis dėlto konstatuotina, kad Taryba, veikdama Sąjungos srityje, ne tik nepažeidė Bendrijos kompetencijos, bet, atvirkščiai, pasirėmė ja, kad užtikrintų ginčijamos bendrosios pozicijos įgyvendinimą. Iš tikrųjų, viena vertus, kadangi Taryba pasirėmė atitinkama Bendrijos kompetencija, ypač numatyta EB 60 ir 301 straipsniuose, jai negali būti priekaištaujama šios nepaisymu. Šiuo aspektu ieškovė nenurodė jokio kito reikšmingo teisinio pagrindo nei nagrinėjamu atveju iš esmės aptariamoms nuostatomis, kuris galėjo būti pažeistas pažeidžiant ES 47 straipsnį. Kita vertus, kad būtų taikomos, šios nuostatos numato bendrosios pozicijos ar bendrų veiksmų priėmimą. Iš to matyti, kad bendrosios pozicijos priėmimas iki Bendrijos kompetencijos, kuria buvo pasinaudota nagrinėjamu atveju, įgyvendinimo rodo šios kompetencijos laikymąsi, o ne jos pažeidimą. Nors rėmimasis bendrąja pozicija pagal ES sutartį reiškia, kad atitinkami asmenys neturi teisės tiesiogiai

pareikšti ieškinio, t. y. galimybės tiesiogiai užginčyti ginčijamos bendrosios pozicijos teisėtumo Bendrijos teisme, tai nereiškia, kad buvo pažeista Bendrijos kompetencija. Galiausiai, kalbant apie 2002 m. vasario 7 d. Europos Parlamento rezoliuciją, kurioje jis smerkia teisinio pagrindo, susijusio su ES sutartimi, pasirinkimą nustatant su terorizmu susijusių asmenų, grupių ir organizacijų sąrašą, reikia pripažinti, kad ši kritika susijusi su politiniu pasirinkimu, o ne su pasirinkto teisinio pagrindo teisėtumu ar Bendrijų kompetencijų pažeidimo klausimu (45 punkte minėtos nutarties *Segi ir kt. prieš Tarybą* 46 punktą).

- 59 Vadinas, Pirmosios instancijos teismas, taikdamas ribotą teisėtumo kontrolę, pagrįstą jo kompetencija pagal EB sutartį, gali konstatuoti, tik kad ginčijama bendroji pozicija nepažeidžia Bendrijos kompetencijos.
- 60 Iš išdėstytų argumentų matyti, kad tiek, kiek ši ieškinio dalis dėl ginčijamos bendrosios pozicijos patenka į ribotą Pirmosios instancijos teismo kompetenciją, ji turi būti atmesta kaip akivaizdžiai nepagrįsta.

Dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą

- 61 Grįsdama reikalavimą panaikinti ginčijamą sprendimą, ieškovė nurodo tris ieškinio pagrindus. Pirmąjį sudaro penkios dalys, atitinkamai susijusios su teisės į gynybą, esminių procedūros taisyklių, teisės į veiksmingą teisminę gynybą, teisės į nekaltumo prezumpciją pažeidimais ir akivaizdžiai vertinimo klaida. Antrasis susijęs su teisės

pasipriešinti tironijai ir engimui pažeidimu. Trečiasis – su nediskriminacijos principo pažeidimu.

62 Pirmiausia reikėtų išnagrinėti pirmąjį ieškinio pagrindą.

Šalių argumentai

63 Remdamasi pirmuoju ieškinio pagrindu ieškovė iš esmės neginčija su terorizmu susijusių asmenų, grupių ir organizacijų atžvilgiu ginčijamų aktų numatytų priemonių, kaip antai lėšų įšaldymo Bendrosios pozicijos 2001/931 prasme, teisėtumo ar legitimumo.

64 Ieškovė pirmoje ieškinio pagrindo dalyje nurodo, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia jos pagrindines teises, t. y. jos teisę į gynybą, garantuojamą ES 6 straipsnio 2 dalyje ir Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (EŽTK) 6 straipsnyje, nes šiuo aktu, iki jo priėmimo neišklausius jos ir net vėliau neleidus pareikšti savo nuomonės, jai nustatomos sankcijos ir daroma didelė žala. Ji mano: kadangi jos biurai ir vadovai yra žinomi, jos atstovai turėjo būti pakviesti ir išklausti prieš ją įtraukiant į ginčijamą sąrašą. Per posėdį ieškovė pabrėžė, kad ji nežinojo nei nacionalinės institucijos pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį tariamai jos atžvilgiu priėmusios sprendimą tapatybės, nei įrodymų ir informacijos, kuriais remiantis buvo priimtas šis sprendimas. Ieškovės nuomone, ji į ginčijamą sąrašą buvo įtraukta „vien susipažinus su Teherano valdžios pateiktais dokumentais“.

- 65 Be to, antroje ir trečioje ieškinio pagrindo dalyse ieškovė teigia, kad jos įtraukimas į ginčijamą sąrašą prieš tai jos neišklausius ir nenurodžius jokių faktinių ar teisinių tai pateisinančių motyvų, taip pat pažeidžia EB 253 straipsnyje numatytą pareigą motyvuoti bei teisę į veiksmingą teisminę gynybą (1968 m. vasario 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Mandelli prieš Komisiją*, 3/67, Rink. p. 35 ir 39 punkte minėtas sprendimas *Johnston*).
- 66 Ketvirtoje pagrindo dalyje ieškovė teigia, kad šis įtraukimas, be to, pažeidžia nekaltumo prezumpciją, garantuojamą Pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnio 1 dalyje, ir taip pat šiuo aspektu nurodo 1995 m. vasario 10 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimą *Allenet de Ribemont* (A serija, Nr. 308).
- 67 Galiausiai ieškovė penktoje ieškinio dalyje teigia, kad ji buvo įtraukta į ginčijamą sąrašą dėl akivaizdžios vertinimo klaidos. Ji mano, kad iš tikrųjų negali būti kaltinama ir laikoma teroristine organizacija.
- 68 Taryba ir Jungtinė Karalystė nurodo, kad ginčijamas sprendimas nepažeidžia pagrindinių teisių, kurių pažeidimas nurodomas.
- 69 Konkrečiau kalbėdama apie teisę būti išklaustam, Taryba pažymi, kad pati ieškovė nurodė, jog iki pirmiau ginčyto sprendimo priėmimo ji rašė einančiam Tarybos pirmininko pareigas pareigūnui siekdama supažindinti su savo pozicija. Taryba teigia, kad taip ji buvo išklaudyta iki jos lėšų išaldymo. Šiuo aspektu ji nurodo 2000 m. rugpjūčio 2 d. Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininko nutartį „*Invest Import und Export ir Invest commerce prieš Komisiją*“ (T-189/00 R,

Rink. p. II-2993, 41 punktas), iš kurios netiesiogiai darytina išvada, kad ankstyvas ryšys su valdžios institucijomis, išsamios nuomonės pateikimas ir žinojimas apie numanomą jos įrašymą į juodąjį sąrašą yra aplinkybės, tenkinančios teisę būti išklaustyam.

- 70 Be kita ko, ieškovė niekada neatnaujino ryšio su Taryba po pirmiau ginčyto sprendimo priėmimo tam, kad jos atvejis būtų iš naujo išnagrinėtas ir ji galiausiai būtų išbraukta iš ginčijamo sąrašo.
- 71 Bet kuriuo atveju nei iš EŽTK, nei iš Pagrindinių teisių chartijos, kuri šiuo metu nėra privalomas dokumentas, nei iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų nedarytina išvada, kad teisės į gynybą paisymas apima besąlyginę teisę būti išklaustyam iki civilinės ar administracinės sankcijos, pavyzdžiui, kokia ginčijama nagrinėjamoje byloje, paskyrimo.
- 72 Taryba ir Jungtinė Karalystė pastebi, kad bent kai kuriose valstybėse narėse, atrodo, yra įmanomos bendros teisės būti išklaustyam administraciniame procese išimtyms dėl viešojo intereso, viešosios tvarkos ar tarptautinių santykių išsaugojimo, arba jei suteiktomis aptariamomis teisėmis yra arba gali būti pažeistas būsimo sprendimo tikslas. Kaip pavyzdį Taryba nurodo Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Anglijos, Danijos, Švedijos, Airijos ir Belgijos teisę.
- 73 Jungtinės Karalystės vyriausybė apibūdina specialią procedūrą, taikytiną *POAC*, kai nagrinėjamas ieškinys dėl *Home Secretary* sprendimo uždrausti organizaciją, kuri, jo manymu, yra susijusi su terorizmu, pagal *Terrorism Act 2000*. Šios procedūros ypatumas – specialaus advokato paskyrimas atstovauti ieškovei uždarame *POAC* posėdyje ir numatyta galimybė *POAC* atsižvelgti į įrodymus, kurie nebuvo atskleisti

ieškovui ar jo teisėtam atstovui atsižvelgiant į įstatymą arba dėl viešojo intereso. Nagrinėjamu atveju ieškovė tapo tokio sprendimo dėl uždraudimo objektu (žr. 2 punktą), dėl kurio ji tuo pačiu metu pateikė du skundus: vieną apeliacinį – *POAC*, o kitą dėl peržiūros – *High Cour.* 2002 m. balandžio 17 d. Sprendimu *High Court* atmetė skundą dėl peržiūros (žr. 12 punktą), o 2002 m. lapkričio 15 d. Sprendimu *POAC* atmetė apeliacinį skundą (žr. 16 punktą).

74 Taip pat, Tarybos ir Jungtinės Karalystės teigimu, Bendrijos teisė nesuteikia ieškovei jokios teisės būti išklaustyta iki jos įtraukimo į ginčijamą sąrašą.

75 Jungtinės Karalystės teigimu, ši byla skiriasi nuo bylos, kurioje 1994 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismas priėmė sprendimą *Fiskano prieš Komisiją* (C-135/92, Rink. p. I-2885), kuria remiasi ieškovė, nes ieškovės įtraukimas į ginčijamą sąrašą yra ne procedūros, susijusios su buvusia teise, įgyvendinimas jos atžvilgiu, o Bendrijos institucijų teisės aktų ar administracinių priemonių priėmimas. Tokios priemonės paveiktas asmuo negalėtų būti atsakovu byloje ir todėl klausimas dėl teisės į gynybą tiesiog neiškiltų. Jo teisės būtų garantuotos galimybe kreiptis į teismą, nagrinėjamu atveju – į Pirmosios instancijos teismą pagal EB 230 straipsnį siekiant, kad būtų patikrinta, ar nagrinėjami teisės aktai priimti teisėtai ir (arba) jie iš tikrųjų taikytini ieškovei.

76 Taryba šiuo klausimu taip pat remiasi 1986 m. rugsėjo 23 d. Teisingumo Teismo sprendimu *AKZO Chemie prieš Komisiją* (5/85, Rink. p. 2585, 20 ir 24 punktai) ir 2000 m. kovo 14 d. Sprendimu *Église de scientologie* (C-54/99, Rink. p. I-1335, 20 punktas). Taryba, be kita ko, abejoja, kad konkurencijos ar prekybos apsaugos bylose nustatyti teismo praktikos principai gali besąlygiškai būti taikomi šioje byloje. Jos nuomone, labiausiai su nagrinėjamu atveju susijusi teismo praktika yra ta, kuri numato, kad tuo atveju, kai nacionalinių valdžios institucijų pasiūlymu asmeniui taikoma Bendrijos sankcija, teisė būti išklaustyta turi būti veiksmingai užtikrinama,

visų pirma, santykiuose tarp suinteresuotojo asmens ir nacionalinės administracijos (69 punkte minėtos nutarties „*Invest“ Import und Export ir Invest commerce prieš Komisiją* 40 punktas).

- 77 Kalbėdama apie EŽTK 6 straipsnį, Taryba pabrėžia, kad Europos žmogaus teisių teismo praktikoje nelaikoma, jog šia nuostata numatytos garantijos turi būti taikomos administracinėje procedūroje, per kurią buvo priimtas ginčijamas sprendimas. Ieškovės lėšų įšaldymas nėra baudžiamoji sankcija ir negali būti prilyginta tokiai sankcijai pagal Europos žmogaus teisių teismo nustatytus sunkumo požymius (1976 m. birželio 8 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimas *Engel ir kt.*, A serija, Nr. 22; 1984 m. birželio 28 d. Sprendimas *Campbell ir Fell*, A serija, Nr. 80 ir 1984 m. spalio 23 d. Sprendimas *Öztürk*, A serija, Nr. 85). Šis teismas taip pat nusprendė, kad EŽTK 6 straipsnio 1 dalis netaikytina administracinės valdžios institucijoms atliekant administracinį tyrimą. Teisingo proceso garantijos taikomos tik būdai, kaip per administracinį tyrimą surinkta informacija panaudojama per teismo procesą (1994 m. rugsėjo 21 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimas *Fayed*, A serija, Nr. 294-B).
- 78 Jungtinė Karalystė taip pat ginčija, kad EŽTK 6 straipsnio 1 dalis taikoma įstatymams ir kitiems teisės aktams priimti. Ši nuostata taikoma, tik kai yra sprendžiamas civilinio pobūdžio teisių ir pareigų klausimas ir joje numatytos garantijos taikomos tik byloje, kurioje reikia priimti sprendimą. Vadinasi, ji nesuteikia fiziniams asmenims teisės būti išklaustytiems iki su jų nuosavybės teisėmis susikertančio teisės akto priėmimo. Tokiu atveju fiziniai asmenys turėtų teisę ginčyti šio teisės akto teisėtumą arba jo taikymą atitinkamu atveju tik *a posteriori* (1986 m. liepos 8 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimas *Lithgow ir kt.*, A serija, Nr. 102 ir 1986 m. vasario 21 d. Sprendimas *James ir kt.*, A serija, Nr. 98).
- 79 Nagrinėjamu atveju nei ieškovės įtraukimui į ginčijamą sąrašą, nei jos turto įšaldymui, Jungtinės Karalystės nuomone, EŽTK 6 straipsnio 1 dalis netaikytina.

Todėl ieškovė neturėjo jokios teisės pateikti savo argumentų iki šių priemonių priėmimo. Vis dėlto pagal šią nuostatą ieškovė turi teisę kreiptis į teismą, kad užginčytų ginčijamo teisės akto teisėtumą. Be to, pareikšdama šį ieškinį, ji šia teise pasinaudojo.

80 Bet kuriuo atveju skubiai priimtose bylose nagrinėjamos priemonės nėra neproporcingos siekiamo tikslo atžvilgiu ir jos neteisėtai nesutrikdė pusiausvyros tarp viešo intereso reikalavimų ir reikalavimų, susijusių su asmenų pagrindinių teisių apsauga, nes suprantama, kad teise į gynybą galima pasinaudoti po šių priemonių priėmimo.

81 Šiuo klausimu Taryba ir Jungtinė Karalystė pabrėžia, kad ieškovės informavimas ar jos išklausymas iki jos turto išaldymo būtų pakenkęs Reglamentu Nr. 2580/2001 siekiamam viešojo intereso tikslui, kuris yra išvengti, kad lėšos būtų panaudotos teroristinei veiklai finansuoti. Šių šalių nuomone, iš tikrųjų ieškovė būtų galėjusi pasinaudoti jai pastaboms pareikšti nustatytu terminu tam, kad pervestų lėšas už Sąjungos ribų.

82 Jungtinė Karalystė priduria, kad akivaizdu, jog egzistuoja su nacionaliniu saugumu susijęs privalomas pagrindas neatskleisti suinteresuotiesiems asmenims informacijos ir įrodymų, kuriais remdamasi kompetentinga valdžios institucija gali priimti sprendimą, kuriuo konstatuojama, jog organizacija yra susijusi su terorizmu.

83 Kalbėdama apie tariamą pareigos motyvuoti pažeidimą, Taryba nurodo, kad ginčijamas sprendimas, nors konkrečiai ir nemotyvuojamas, skirtas atnaujinti sąrašą, numatytą Reglamente Nr. 2580/2001, kurio 2 straipsnio 3 dalyje numatyti kriterijai, pagal kuriuos asmenys, grupės ir organizacijos įrašomi į šį sąrašą. Nagrinėjami kartu šis reglamentas, ginčijama bendroji pozicija ir ginčijamas sprendimas gerai

žinomomis ieškovei aplinkybėmis tenkina pareigą motyvuoti, kaip ji apibrėžiama teismo praktikoje, turint omenyje, kad kovos su terorizmu materialinės sąlygos nėra tokios pačios kaip taikomos kitose srityse, pavyzdžiui, konkurencijos (1990 m. vasario 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Delacre ir kt. prieš Komisiją*, C-350/88, Rink. p. I-395, 15 punktas; dėl lėšų įšaldymo žr. 69 punkte minėtos nutarties „*Invest Import und Export ir Invest commerce prieš Komisiją*“ 43 punktą).

- 84 Be to, Taryba mano, kad ginčijamas sprendimas niekaip nepažeidžia teisės į nekaltumo prezumpciją.
- 85 Kalbėdamos apie rėmimąsi akivaizdžia vertinimo klaida, Taryba ir Jungtinė Karalystė mano, kad ieškovė nepagrįstai teigia, jog ji nėra teroristinė organizacija ir kad todėl jai netaikoma Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis.
- 86 Taryba ir Jungtinė Karalystė primena, kad pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį ginčijamas sąrašas sudaromas remiantis tikslia informacija arba bylos dokumentais, parodančiais, kad kompetentinga nacionalinė institucija priėmė sprendimą, nurodantį susijusio su teroristine veikla asmens, grupės ar organizacijos tapatybę. Ieškovė neteigia ir iš nieko nematyti, kad su ja susiję duomenys nebuvo įtraukti į ginčijamą sąrašą remiantis šiuo sprendimu.
- 87 Taryba pripažįsta, kad pagal šios nuostatos formuluotę ji patikrina, ar nacionalinės valdžios institucijos paisė Sąjungos nustatytų kriterijų. Vis dėlto nėra tikrinami ieškovės nurodyti faktai ar informacija, kuri kartais gaunama iš saugomų šaltinių arba valstybių narių specializuotųjų tarnybų. Turint omenyje esminį kompetentingų nacionalinių institucijų vaidmenį procedūroje, Taryba ir Jungtinė Karalystė mano,

kad pačių faktų, kuriais remdamosi šios institucijos pasiūlė įtraukti asmenį į ginčijamą sąrašą, ginčijimas arba prašymas peržiūrėti jų sprendimą gali būti veiksmingai atliktas tik nacionaliniu lygiu. Šiuo klausimu Jungtinė Karalystė pažymi, kad Reglamento Nr. 2580/2001 7 straipsnis leidžia Komisijai pakeisti šio teisės akto priedą, remiantis valstybių narių suteikta informacija.

- 88 *Home Secretary*, šioje srityje kompetentinga Jungtinės Karalystės valdžios institucija, atmetė ieškovės prašymą išbraukti ją iš draudžiamų organizacijų sąrašo *Terrorism Act 2000* prasme. Atsižvelgęs į ieškovės teiginius, kad, viena vertus, ji dalyvavo teisėtoje kovoje su represiniu režimu, ir, kita vertus, kad jos ginkluoto pasipriešinimo veiksmai buvo nukreipti į karinius taikinius Irane, *Home Secretary* pripažino, kad jam nepriimtina „bet kokia teisė imtis teroro aktų, nepaisant jų pagrindimo“. Ieškovės dėl šio sprendimo pareikštas ieškinys teisme buvo atmestas (žr. 73 punktą).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 89 Reikia išnagrinėti visus kaltinimus, susijusius su teisės į gynybą, pareigos motyvuoti ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimais, kurie visi yra glaudžiai susiję. Viena vertus, teisės į gynybą garantija padeda užtikrinti teisę į veiksmingą teisminę gynybą. Kita vertus, egzistuoja glaudus ryšys tarp teisės į veiksmingą teisminę gynybą ir pareigos motyvuoti. Kaip pabrėžta nusistovėjusioje teismo praktikoje, pagal EB 253 straipsnį nustatyta Bendrijos institucijų pareiga motyvuoti jų teisės aktus yra ne tik formalus rūpestis; ja siekiama leisti Bendrijos teisėjui atlikti jų teisėtumo kontrolę, o suinteresuotiesiems asmenims – žinoti priemones pateisinančias aplinkybes siekiant apginti savo teises ir patikrinti, ar sprendimas yra pagrįstas (1963 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, 24/62,

Rink. p. 131, 143 punktas ir 2005 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-400/99, Rink. p. I-3657, 22 punktas; 2003 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cableuropa ir kt. prieš Komisiją*, T-346/02 ir T-347/02, Rink. p. II-4251, 55 punktas). Todėl suinteresuotieji asmenys gali veiksmingai pasinaudoti teisminės gynybos priemonėmis, jei jie tiksliai žino nagrinėjamo akto turinį ir motyvus (šiuo klausimu žr. 1998 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-309/05, Rink. p. I-655, 18 punktą ir 1999 m. liepos 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *British Steel prieš Komisiją*, T-89/96, Rink. p. II-2089, 33 punktą).

- 90 Atsižvelgdamas į pagrindinėje byloje pateiktus Tarybos ir Jungtinės Karalystės argumentus, Pirmosios instancijos teismas pirmiausia patikrins, ar teisės ir garantijos, kurių pažeidimą nurodo ieškovė, taikytinos sprendimo dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 priėmimo aplinkybėms. Paskui Pirmosios instancijos teismas apibrėš dalyką ir nustatys tokių teisių ir garantijų taikymo šiomis aplinkybėmis apimtį. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas pareiškė nuomonę dėl tariamo aptariamų teisių ir garantijų pažeidimo konkrečiomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis.

Dėl garantijų, susijusių su teisės į gynybą paisymu, motyvavimo pareiga ir teise į veiksmingą teisminę gynybą, sprendimo dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 priėmimo aplinkybėmis

— Teisė į gynybą

- 91 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės į gynybą paisymas bet kokiaje procedūroje, kuri buvo pradėta prieš asmenį ir gali pasibaigti jo nenaudai priimtu aktu, yra pagrindinis Bendrijos teisės principas ir turi būti užtikrintas net ir nesant nagrinėjama procedūra reglamentuojančių teisės aktų. Pagal šį principą bet kuris

asmuo, kuriam gali būti taikoma sankcija, privalo turėti galimybę veiksmingai pateikti savo nuomonę dėl prieš jį surinktų įrodymų, kuriais grindžiama ši sankcija (žr. 75 punkte minėto sprendimo *Fiskano prieš Komisiją* 39 ir 40 punktus ir ten nurodomą teismo praktiką).

- 92 Nagrinėjamu atveju ginčijamas sprendimas, kuriuo ieškovei skiriama individuali ekonominė ir finansinė sankcija (lėšų įšaldymas), neginčijamai jai yra nepalankus (tai pat žr. 98 punktą). Vadinas, ši teismo praktika yra svarbi nagrinėjamu atveju.
- 93 Iš šios teismo praktikos išplaukia, kad, išskyrus išimtis (žr. 127 ir paskesnius punktus), teisės į gynybą garantija iš esmės yra sudaryta iš dviejų pagrindinių dalių. Viena vertus, suinteresuotajam asmeniui turi būti pateikti jo kaltės įrodymai, pagrindžiantys numatomą administracinę sankciją (toliau – jo kaltės įrodymų pateikimas). Kita vertus, jam turi būti suteikta galimybė naudingai pareikšti savo nuomonę dėl šių įrodymų (toliau – teisė būti išklaustam).
- 94 Taip suprantamą teisės į gynybą garantiją administracinėje procedūroje reikia skirti nuo teisės į gynybą garantijos, išplaukiančios iš teisės į veiksmingą teisminę gynybą dėl asmens nenaudai priimto akto pasibaigus šiai procedūrai (šiuo klausimu žr. 2002 m. balandžio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Campolargo prieš Komisiją*, T-372/00, Rink. VT, p. I-A-49 ir II-223, 36 punktą). Vadinas Tarybos ir Jungtinės Karalystės argumentai dėl EŽTK 6 straipsnio (žr. 77–79 punktus) yra nereikšmingi šio kaltinimo atžvilgiu.
- 95 Be to, vadinamoji garantija, susijusi su teisės į gynybą paisymu priimant sprendimą dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 iš suinteresuotųjų asmenų negali būti atimta remiantis vieninteliu pagrindu, kurį nurodė Taryba ir Jungtinė Karalystė

(žr. 78 ir 79 punktus), t. y. kad nei EŽTK, nei bendrieji Bendrijos teisės principai nesuteikia asmenims jokios teisės būti išklaustytiems kol bus priimtas norminis teisės aktas (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 29 punkte minėto sprendimo *Yusuf* 322 punktą).

- 96 Tiesa, kad teismų praktika, susijusi su teise būti išklaustyti, neturėtų būti išplėsta Bendrijos teisėkūros procesui, vykstant kuriam priimami norminiai aktai, susiję su ekonomine politika ir taikomi visiems atitinkamiems subjektams (1996 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Atlanta ir kt. prieš EB*, T-521/93, Rink. p. II-1707, 70 punktas, patvirtinto apeliacine tvarka 1999 m. spalio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Atlanta prieš Europos Bendriją*, C-104/97 P, Rink. p. I-6983, 34–38 punktai).
- 97 Taip pat tiesa, kad ginčijamas sprendimas, kuriuo ieškovė paliekama ginčijamame sąraše po to, kai į jį buvo įtraukta pirmiau ginčytu sprendimu, taip pat yra visuotinai taikomas kaip Reglamentas Nr. 2580/2001 ir, kaip pastarasis, tiesiogiai taikytinas visoje valstybėje narėje. Todėl, nepaisant pavadinimo, jis, kaip ir šis aktas, pasižymi norminiu pobūdžiu EB 249 straipsnio prasme (pagal analogiją žr. 2003 m. gegužės 6 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *DOW AgroSciences prieš Parlamentą ir Tarybą*, T-45/02, Rink. p. II-1973, 31–33 punktus ir ten nurodomą teismo praktiką ir 29 punkte minėto sprendimo *Yusuf* 184–188 punktus).
- 98 Vis dėlto šis sprendimas nėra išimtinai tik norminio pobūdžio. Nors ir galioja *erga omnes*, jis taip pat yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su ieškove, kurią įvardija kaip turinčią būti įtraukta į asmenų, grupių ir organizacijų, kurių lėšos turi būti įšaldytos pagal Reglamentą Nr. 2580/2001, sąrašą. Kalbant apie aktą, kuriuo individualiai skiriama ekonominė ir finansinė sankcija (žr. 92 punktą), 96 punkte nurodoma teismo praktika nėra svarbi (pagal analogiją žr. 29 punkte minėtą sprendimo *Yusuf* 324 punktą).

- 99 Be to, reikia pažymėti aplinkybes, kuriomis ši byla skiriasi nuo 29 punkte minėtų bylų *Yusuf* ir *Kadi*, kuriose buvo nuspręsta, kad Bendrijos institucijos neprivalėjo išklausyti suinteresuotųjų asmenų, priimdamos ir įgyvendindamos analogišką asmenų ir organizacijų, susijusių su Osama Bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu, lėšų išaldymo priemonę.
- 100 Toks sprendimas minėtose bylose buvo pateisinamas tuo, kad Bendrijos institucijos turėjo į Bendrijos teisinę sistemą perkelti Saugumo Tarybos rezoliucijas ir Sankcijų komiteto sprendimus, kuriuose buvo numatytas išvardytų suinteresuotųjų asmenų lėšų išaldymas ir nebuvo suteikta galimybės konkrečiu jų įgyvendinimo etapu numatyti atskirų Bendrijos mechanizmo atvejų nagrinėjimo ar peržiūrėjimo. Pirmosios instancijos teismas priėjo prie išvados, kad Bendrijos teisės principas, susijęs su teise būti išklaustam, nėra taikytinas, nes net išklausiusi suinteresuotąjį asmenį institucija bet kuriuo atveju negalėtų peržiūrėti savo pozicijos (29 punkte minėtų sprendimų *Yusuf* 328 punktą ir *Kadi* 258 punktą).
- 101 Nagrinėjamoje byloje, atvirksčiai, nors Saugumo tarybos rezoliucijos 1373 (2001) 1 dalies c punkte numatoma, kad visos valstybės asmenims, kurie padaro ar kėsinaisi padaryti teroro aktus arba dalyvauja tokiuose aktuose ar padeda juos įvykdyti, šiems asmenims priklausančioms arba jų valdomoms grupėms ir įmonėms arba asmenims ir grupėms ar organizacijoms, kurios veikia tokių asmenų ar grupių ir organizacijų vardu arba jų liepimu, turėtų taikyti lėšų ir kito finansinio turto arba ekonominių išteklių išaldymą, šie asmenys, grupės ir organizacijos, kurie yra šios priemonės objektas, nėra individualiai apibrėžiami. Saugumo taryba taip pat nenustatė tikslių teisės normų, susijusių su lėšų išaldymo procesu, ar teisminių garantijų ar gynybos būdų, užtikrinančių asmenų ir organizacijų galimybę veiksmingai ginčyti valstybės jų atžvilgiu priimtas priemones.

- 102 Todėl pagal Rezoliucijos 1373 (2001) tekstą Jungtinių tautų organizacijos (JTO) valstybės narės ir nagrinėjamu atveju – Bendrija, kuriai tarpininkaujant nusprendė veikti jos valstybės narės pagal savo teisės sistemų normas – privalo konkrečiai nustatyti asmenis, grupes ir organizacijas, kurių lėšos turi būti įšaldytos pagal šią rezoliuciją.
- 103 Šiuo klausimu Taryba per posėdį teigė, kad įgyvendinant Saugumo Tarybos rezoliuciją 1373 (2001) jos pagal susijusią kompetenciją priimtose priemonėse, kurioms todėl taikytina „pirmenybė“, išplaukianti iš Jungtinių tautų chartijos 25 ir 103 straipsnių, yra iš esmės Reglamente Nr. 2580/2001 numatytos materialinės nuostatos, nustatančios šios rezoliucijos 1 punkto c papunktyje išvardytų asmenų atžvilgiu priimtinių ribojančių priemonių turinį. Atvirkščiai, skirtingai nuo 29 punkte minėtų bylų, kuriose buvo priimti sprendimai *Yusuf* ir *Kadi*, aktai, kurie konkrečiai įgyvendina ribojančias priemones vienam ar kitam asmeniui ar organizacijai, pavyzdžiui, ginčijamas sprendimas, nepatenka į susijusią kompetenciją ir jiems netaikoma minėta „pirmenybė“. Taryba mano, kad šių aktų priėmimas labiau priklauso jos plačiai diskrecijai BUSP srityje.
- 104 Iš esmės tokiems argumentams Pirmosios instancijos teismas gali pritarti, atsižvelgdamas į galimas Rezoliucijos 1373 (2001) 1 dalies c punkto taikymo problemas, susijusias su visuotinai tarptautinėje teisėje pripažinto sąvokų „terorizmas“ ir „terroristiniai aktai“ apibrėžimo nebuvimu (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 15 d. pasaulio aukščiausio lygio susitikime, švenčiant šešiasdešimtąsias JTO metines, šios organizacijos generalinės asamblėjos galutinį dokumentą A/60/L1).
- 105 Galiausiai Taryba per posėdį nurodė, kad kaip Bendrijos institucija, priėmusi Reglamentą (EB) Nr. 2580/2001 ir jį įgyvendinančius sprendimus, ji nemanė esanti įpareigota Tarybos, iš valstybių narių atstovų sudarytos institucijos, BUSP srityje

priimtų bendrųjų pozicijų, net jeigu jai atrodė normalu užtikrinti savo veiksmų pagal BUSP ir pagal EB sutartį nuoseklumą.

- 106 Taryba visiškai teisingai pabrėžia, kad Bendrija veikia ne nuo Sąjungos ar valstybių narių valios priklausančios kompetencijos, kai Taryba EB 60, 301 ir 308 straipsnių pagrindu priima, kaip ir nagrinėjamu atveju, ekonominių sankcijų priemones. Šiuo metu šis požiūris yra vienintelis atitinkantis tokią pačią EB 301 straipsnio, pagal kurį Taryba šioje srityje sprendžia „kvalifikuotąją balsų daugumą, remdamasi Komisijos pasiūlymu“, bei EB 60 straipsnio 1 dalies, pagal kurią Taryba „gali“ ta pačia tvarka imtis reikalingų neatidėliotinių priemonių, numatytų su BUSP susijusiame akte, formuluotę.
- 107 Kadangi Saugumo Tarybos Rezoliucijoje 1373 (2001) numatytų asmenų, grupių ir organizacijų nustatymas ir su tuo susijęs lėšų išaldymo priemonės priėmimas patenka į pačius Bendrijos įgaliojimus, apimančius vertinimus savo nuožiūra, susijusios Bendrijos institucijos, nagrinėjamu atveju – Taryba, privalo paisyti suinteresuotųjų asmenų teisės į gynybą, kai jos veikia siekdamos įgyvendinti šią rezoliuciją.
- 108 Darytina išvada, kad teisės į gynybą garantija iš principo, yra visiškai taikytina sprendimo dėl lėšų išaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 priėmimo aplinkybėmis.

— Pareiga motyvuoti

- 109 Iš principo garantija, susijusi su EB 253 straipsnyje numatyta pareiga motyvuoti, taip pat yra visiškai taikytina priimant sprendimą dėl lėšų išaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001, o to neginčijo nė viena iš šalių.

— Teisė į veiksmingą teisminę gynybą

- 110 Kalbant apie garantiją, susijusią su teise į veiksmingą teisminę gynybą, primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką, privatus asmenys turi teisę į veiksmingą Bendrijos teisės sistemoje įtvirtintų teisių teisminę gynybą, o teisė į tokią gynybą yra bendrų teisės principų, kylančių iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų, sudėtinė dalis, be to, ji yra įtvirtinta EŽTK 6 ir 13 straipsniuose (žr. 2006 m. balandžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Degussa prieš Komisiją*, T-279/02, Rink. p. II-897, 421 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 111 Tai taikytina taip pat ir teroristine veikla įtariamų asmenų bei organizacijų lėšų išaldymo priemonėms (šiuo klausimu žr. 2002 m. liepos 11 d. Europos Tarybos Ministrų komiteto priimtų gairių dėl žmogaus teisių ir kovos su terorizmu XIV punktą).
- 112 Kiek tai susiję su nagrinėjamu ieškiniu, vienintelė Tarybos numatyta išlyga dėl šios garantijos principo taikymo yra susijusi su tuo, kad, šios institucijos nuomone, Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos kontroliuoti vidinio šių Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 materialių nuostatų teisėtumo tiek, kiek jos buvo priimtoms pagal kompetenciją, susijusią su Saugumo Tarybos rezoliucija 1373 (2001), ir kiek, kaip minėta 103 punkte, joms taikytina „pirmenybė“.

- 113 Vis dėlto nėra būtina, kad Pirmosios instancijos teismas pareikštų nuomonę dėl šios išlygos pagrįstumo, nes ši byla gali būti išspręsta, kaip aiškinama toliau, remiantis vien ginčijamo sprendimo teisėtumo teismine kontrole, dėl kurios nė viena iš šalių neginčija, kad ji patenka į Pirmosios instancijos teismo kompetenciją.

Garantijų, susijusių su teisės į gynybą paisymu, pareiga motyvuoti ir teise į veiksmingą teisminę gynybą, dalykas ir apribojimai priimant sprendimą dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001

— Teisė į gynybą

- 114 Pirma, reikia apibrėžti teisės į gynybą garantijos dalyką sprendimo dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį priėmimo aplinkybėmis, atskiriant jį pagal tai, ar kalbama apie pradinį sprendimą įšaldyti lėšas, numatytą Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje (toliau – pradinis sprendimas įšaldyti lėšas), ar apie vieną iš vėlesnių sprendimų palikti lėšas įšaldytas po reguliariai atliktų tyrimų, numatytą tos pačios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 6 dalyje (toliau – vėlesni sprendimai palikti lėšas įšaldytas).

- 115 Šiomis aplinkybėmis visų pirma reikia pabrėžti, kad teisė į gynybą turi būti įgyvendinama tik tų faktinių ir teisinių aplinkybių atžvilgiu, kurios gali lemti priemonės taikymą suinteresuotajam asmeniui pagal susijusius teisės aktus.

- 116 Nagrinėjamu atveju susiję teisės aktai yra numatyti Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje, pagal kurią Taryba, veikdama vienbalsiai,

nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir organizacijų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą, vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4–6 dalyse išdėstytais nuostatomis. Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį aptariamas sąrašas turi būti sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, remdamasi rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką arba nubausti už tokius veiksmus. „Kompetentinga institucija“ suprantama kaip teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos šioje srityje, lygiavertę kompetenciją turinti institucija. Be to, pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąrašė.

- 117 Kaip visiškai teisingai pažymėjo Taryba ir Jungtinė Karalystė, procedūra, galinti baigtis lėšų įšaldymo priemone pagal susijusius teisės aktus, vyksta dviem – nacionaliniu ir Bendrijos – lygiais. Pirmą, kompetentinga nacionalinė institucija, iš principo – teisminė institucija, turi suinteresuotojo asmens atžvilgiu priimti sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą. Jei kalbama apie sprendimą pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą, jis turi būti pagrįstas rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais. Antra, Taryba, veikdama vienbalsiai, remdamasi tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kuri rodo, kad toks sprendimas buvo priimtas, turi nuspręsti įtraukti suinteresuotąjį asmenį į ginčijamą sąrašą. Paskui Taryba turi reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius atnaujinti ginčijamą sąrašą, siekdama užtikrinti, kad yra pagrindo jame palikti suinteresuotąjį asmenį. Šiuo klausimu nacionalinės valdžios institucijos, atitinkančios minėtą apibrėžimą, sprendimo patikrinimas, atrodo, yra esminė pirminė sąlyga, kad Taryba galėtų priimti pradinį sprendimą įšaldyti lėšas, o vėlesni šio sprendimo patikrinimai nacionaliniu lygiu atrodo būtini vėlesniems sprendimams palikti lėšas įšaldytas priimti.

- 118 Todėl teisės į gynybą paisymo klausimas priimat lėšų išaldymo priemonės gali iškilti taip pat šiuose dviejuose lygiuose (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 69 punkte minėtos nutarties „*Invest“ import und Export ir Invest commerce prieš Komisiją* 40 punktą).
- 119 Suinteresuotojo asmens teisė į gynybą visų pirma turi būti veiksmingai garantuojama nacionalinėje procedūroje, kurios pabaigoje kompetentinga nacionalinė valdžios institucija priima sprendimą, numatytą Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje. Iš esmės šiame nacionaliniame lygyje suinteresuotajam asmeniui turi būti leista galiausiai pareikšti savo nuomonę dėl jo atžvilgiu turimų įrodymų, kuriais grindžiamas aptariamasis sprendimas, nepažeidžiant galimų teisės į gynybą apribojimų, pagal nacionalinę teisę pateisinamų būtent viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar tarptautinių santykių išsaugojimo pagrindais (šiuo klausimu žr. 1998 m. liepos 10 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Tinnelly & Sons ir kt. ir McElduff ir kt. prieš Jungtinę Karalystę, Teismo praktikos rinkinys*, A serija 1998-IV, 78 punktą).
- 120 Vėliau suinteresuotojo asmens teisė į gynybą turi būti veiksmingai užtikrinta Bendrijos procedūroje, kurios pabaigoje Taryba priima sprendimą įtraukti arba išsaugoti su juo susijusius duomenis ginčijamame sąraše pagal Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį. Iš principo šioje procedūroje suinteresuotajam asmeniui tik turi būti suteikta galimybė tinkamai pareikšti savo nuomonę dėl teisinių aptariamoms Bendrijos priemonės taikymo sąlygų, t. y. kalbant apie pradinį sprendimą išaldyti lėšas – dėl tikslios informacijos ar bylos medžiagos, kurios parodo, kad jo atžvilgiu kompetentinga nacionalinė valdžios institucija priėmė sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą, buvimo, o kalbant apie vėlesnius sprendimus palikti lėšas išaldytas – dėl argumentų, pateisinančių suinteresuotojo asmens duomenų išsaugojimą ginčijamame sąraše.
- 121 Atvirkščiai, tiek, kiek aptariamasis sprendimas susijęs su valstybės narės kompetentinga valdžios institucija, teisės į gynybą paisymas Bendrijos lygiu paprastai

nerikalauja šiame etape, kad suinteresuotasis asmuo turėtų galimybę iš naujo pareikšti nuomonę dėl minėto sprendimo tinkamumo ir pagrįstumo, nes šie klausimai gali būti aptarti tik nacionaliniu lygiu atitinkamose valdžios institucijose arba suinteresuotajam asmeniui pateikus ieškinį – kompetentingame nacionaliniame teisme. Be to, iš principo Taryba neprivalo pareikšti nuomonės dėl valstybės narės teisės aktuose numatytos procedūros, pradėtos dėl suinteresuotojo asmens ir pasibaigusios minėtu sprendimu, teisėtumo ar dėl nacionalinių valdžios institucijų suinteresuotojo asmens pagrindinių teisių laikymosi. Šiuos įgaliojimus turi tik kompetentingi nacionaliniai teismai arba prireikus Europos žmogaus teisių teismas (pagal analogiją žr. 2003 m. balandžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Le Pen prieš Parlamentą*, T-353/00, Rink. p. II-1729, 91 punktą, patvirtintą apeliacine tvarka 2005 m. liepos 7 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Le Pen prieš Parlamentą*, C-208/03 P, Rink. p. I-6051).

- 122 Tiek, kiek Bendrijos lėšų įšaldymo priemonė yra priimta remiantis valstybės narės nacionalinės valdžios institucijos sprendimu, priimtu dėl tyrimų ir baudžiamųjų persekiojimų (labiau nei remiantis sprendimu dėl nuteisimo), teisės į gynybą paisymas irgi iš principo nereikalauja, kad suinteresuotasis asmuo galėtų išreikšti savo nuomonę dėl klausimo, ar šis sprendimas yra „paremtas rimtais ir patikimais įrodymais ir įkalčiais“, kaip numatyta Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje. Iš tikrųjų, nors šis elementas yra viena iš teisinių aptariamoms priemonėms taikymo sąlygų, Pirmosios instancijos teismas mano, kad būtų netinkama, atsižvelgiant į EB 10 straipsnyje įtvirtintą lojalaus bendradarbiavimo principą, jam taikyti teisės į gynybą užtikrinimo sąlygą Bendrijos lygiu.

- 123 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas primena, kad pagal EB 10 straipsnį santykiams tarp valstybių narių ir institucijų nustatomos abipusės pareigos lojaliai bendradarbiauti (žr. 2003 m. spalio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Airija prieš Komisiją*, C-339/00, Rink. p. I-11757, 71 ir 72 punktus ir ten nurodomą teismo praktiką). Šis principas taikomas visuotinai ir taikytinas taip pat ES sutarties VI antraštinės dalies reguliuojamai BUSP sričiai, kuri, be to, visiškai paremta valstybių narių ir institucijų bendradarbiavimu (2005 m. birželio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Pupino*, C-105/03, Rink. p. I-5285, 42 punktas).

- 124 Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies nuostatų, kurios bendroje kovoje su terorizmu įtvirtina specialią bendradarbiavimo tarp Tarybos ir valstybių narių formą, taikymo atveju Pirmosios instancijos teismas mano, kad šis principas nustato Tarybai pareigą kuo daugiau pasikliauti kompetentingos nacionalinės institucijos, bent teisinės institucijos, vertinimu, kiek jis susijęs su „rimtais ir patikimais įrodymais ir įkalčiais“, kuriais pagrįstas jos sprendimas, ir kiek jis susijęs su galimų teisės susipažinti su šiais įrodymais ar įkalčiais apribojimų, pagal nacionalinę teisę pateisinamų privalomais viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir tarptautinių santykių išsaugojimo pagrindais, pripažinimu (pagal analogiją žr. 1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Postbank prieš Komisiją*, T-353/94, Rink. p. II-921, 69 punktą ir ten nurodomą teismo praktiką).
- 125 Vis dėlto reikia pridurti, kad šie argumentai tinka, tik jei nagrinėjami įrodymai ar įkalčiai buvo pateikti ankstesniame punkte nurodytai kompetentingai nacionalinei institucijai įvertinti. Atvirkščiai, jei Taryba savo pradinį ar vėlesnius sprendimus išaldyti lėšas pagrindžia informacija ar įrodymais, kurie jai valstybės narės atstovų buvo pateikti prieš tai jų nepateikus minėtai kompetentingai nacionalinei institucijai įvertinti, šie įrodymai turi būti laikomi naujais įrodymais, kurie iš principo turi būti pateikti ar išklausti Bendrijos lygiu, nes tai nebuvo padaryta nacionaliniu lygiu.
- 126 Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad santykiuose tarp Bendrijos ir jos valstybių narių teisės į gynybą paisymas yra sąlygiškai ribotas Bendrijos procedūros dėl lėšų išaldymo lygyje. Pradinio sprendimo išaldyti lėšas atveju iš principo reikalaujama, kad, viena vertus, Taryba praneštų suinteresuotajam asmeniui tikslią informaciją ar supažindintų su bylos medžiaga, kurios rodo, kad valstybės narės kompetentinga institucija jo atžvilgiu priėmė sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje numatytą apibrėžimą, bei prirėikęs pateiktų 125 punkte aptartus naujus įrodymus ir, kita vertus, kad jam būtų suteikta galimybė tinkamai pareikšti savo nuomonę dėl šios informacijos ar bylos medžiagos. Vėlesnio

sprendimo palikti lėšas įšaldytas atveju teisės į gynybą paaisymas iš dalies reikalauja, viena vertus, kad suinteresuotajam asmeniui būtų pateikta informacija ar bylos medžiaga, kuri, Tarybos nuomone, pateisina jo duomenų išsaugojimą ginčijamuose sąrašuose bei prireikus 125 punkte aptarti nauji įrodymai, ir, kita vertus, kad jam būtų suteikta galimybė tinkamai pareikšti savo nuomonę šiais klausimais.

127 Vis dėlto reikia pripažinti, kad tam tikri teisės į gynybą apribojimai gali būti teisėtai numatyti ir taikomi suinteresuotiesiems asmenims nagrinėjamos bylos aplinkybėmis, kai nagrinėjamos tokios specialios ribojančios priemonės kaip antai asmenų, grupių ir organizacijų, kuriuos Taryba įvardijo kaip susijusius su teroristiniais aktais, lėšų ir finansinio turto įšaldymas.

128 Todėl, kaip nagrinėjamoje byloje teigia Taryba ir Jungtinė Karalystė ir kaip yra nustatyta 29 punkte minėtame sprendime *Yusuf*, Pirmosios instancijos teismas mano, kad pagal Saugumo Tarybos rezoliuciją 1373 (2001) įkalčių pateikimas ir suinteresuotųjų asmenų apklausa iki pradinio sprendimo įšaldyti lėšas priėmimo galėtų pakenkti sankcijų veiksmingumui ir būtų nesuderinami su Bendrijos siekiama bendro intereso tikslu. Pradinė lėšų įšaldymo priemonė vien savo pobūdžiu turi būti netikėta ir taikoma nedelsiant. Taigi apie tokios priemonės taikymą neturėtų būti iš anksto pranešama (29 punkte minėto sprendimo *Yusuf* 308 punktas; taip pat pagal analogiją šiuo klausimu žr. 1980 m. birželio 26 d. generalinio advokato J.-P. Warner išvadą byloje *National Panasonic prieš Komisiją*, 136/79, Rink. p. 2033, 2061, 2068, 2069).

129 Vis dėlto, kad suinteresuotieji asmenys galėtų tinkamai ginti savo teises pareikšdami ieškinį Pirmosios instancijos teisme, reikia, jog įkalčiai jiems būtų pateikti kuo anksčiau po pradinio sprendimo įšaldyti lėšas priėmimo arba kartu su juo (taip pat žr. 139 punktą).

130 Šiomis aplinkybėmis suinteresuotieji asmenys taip pat privalo turėti galimybę prašyti nedelsiant peržiūrėti pradinę jų lėšų įšaldymo priemonę (šiuo klausimu žr. su Bendrijos viešąja tarnyba susijusią teismo praktiką: 2000 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *F prieš Komisiją*, T-211/98, Rink. VT, p. I-A-107 ir II-471, 34 punktą; 2001 m. spalio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *X prieš ECB*, T-333/99, Rink. p. II-3021, 183 punktą ir 94 punkte minėto sprendimo *Campolargo prieš Komisiją* 32 punktą). Pirmosios instancijos teismas vis dėlto pripažįsta, kad pradinio sprendimo įšaldyti lėšas atveju nėra įpareigojimo oficialiai atlikti tokios apklausos *a posteriori*, atsižvelgiant į suinteresuotųjų asmenų galimybę nedelsiant pareikšti ieškinį Pirmosios instancijos teisme, kuri užtikrina pusiausvyrą tarp į ginčijamą sąrašą įtrauktų asmenų pagrindinių teisių garantijos ir būtinybės imtis prevencinių kovos su tarptautiniu terorizmu priemonių (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 128 punkte minėtos generalinio advokato J.-P. Warner byloje, kurioje buvo priimtas sprendimas *National Panasonic prieš Komisiją*, pateiktą išvadą, Rink. p. 2069).

131 Vis dėlto svarbu pabrėžti, kad ankstesni argumentai nėra svarbūs Tarybos priimtiems vėlesniems sprendimams palikti lėšas įšaldytas, kurie turi būti reguliariai arba bent kartą per šešis mėnesius peržiūrimi siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo išsaugoti su suinteresuotais asmenimis susijusius duomenis ginčijamame sąraše, numatyta pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį. Iš tikrųjų šiuo etapu lėšos jau yra įšaldytos, todėl nebūtina užtikrinti netikėtumo, kad būtų užtikrintas sankcijos veiksmingumas. Tad dėl bet kokio vėlesnio sprendimo palikti lėšas įšaldytas turi būti iš naujo apklausti suinteresuotieji asmenys ir pateikti nauji įkalčiai.

132 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas negali priimti Tarybos ir Jungtinės Karalystės per posėdį nurodyto argumento, kad Taryba turi išklausyti suinteresuotuosius asmenis priimdama vėlesnius sprendimus palikti lėšas įšaldytas tik tiek, kiek jie to iš anksto ir tiesiogiai prašo. Pagal Bendrosios pozicijos 2001/930 1 straipsnio 6 dalį Taryba tokį sprendimą gali priimti tik įsitikinusi, kad yra pagrindo išsaugoti su suinteresuotais asmenimis susijusius duomenis ginčijamame sąraše, o tai reiškia, kad pirmiau ji turi suteikti jiems galimybę tinkamai išdėstyti savo nuomonę šiuo klausimu.

- 133 Be to, Pirmosios instancijos teismas pripažįsta, kad šios bylos aplinkybėmis nagrinėjant apsaugos priemonę, kovoje su terorizmu ribojančią tam tikrų asmenų, grupių ir organizacijų disponavimą jų turtu, privalomi Bendrijos ir jos valstybių narių saugumo arba jų tarptautinių santykių išsaugjimo reikalavimai gali prieštarauti tam tikrų įkalčių suinteresuotiesiems asmenims pateikimui ir šių asmenų apklausai dėl šių įkalčių per administracinę procedūrą (pagal analogiją žr. 29 punkte minėto sprendimo *Yusuf* 320 punktą).
- 134 Šie apribojimai atitinka bendras valstybėms narėms konstitucines tradicijas ir, kaip tai nurodė Taryba ir Jungtinė Karalystė, prieš tai pažymėjusios, kad bendros teisės būti išklausytam išimtyms administraciniame procese yra pripažįstamos daugelyje valstybių narių dėl viešojo intereso, viešosios tvarkos ar tarptautinių santykių išsaugojimo, arba dėl to, kad suteiktomis aptariamomis teisėmis yra arba gali būti pažeistas būsimo sprendimo tikslas (žr. 72 punkte nurodytus pavyzdžius).
- 135 Šiuo metu jie atitinka Europos žmogaus teisių teismo praktiką, kuri net griežtesnėmis rungtyniško baudžiamojo proceso aplinkybėmis taiko EŽTK 6 straipsnio reikalavimus ir pripažįsta, kad byloje, susijusiose su nacionaliniu saugumu ir, konkrečiai kalbant, terorizmo sritimi, gali būti numatyti tam tikri teisės į gynybą apribojimai, susiję su įkalčių atskleidimu ar galimybės susipažinti su byla sąlygomis (pavyzdžiui, žr. 1996 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Chahal prieš Jungtinę Karalystę*, *Rinkinys* 1996-V, § 131, ir 2000 m. vasario 16 d. Sprendimo *Jasper prieš Jungtinę Karalystę*, Nr. 27052/95, nepaskelbto *Teismo praktikos rinkinyje*, § 51–53 ir ten nurodomą teismo praktiką; taip pat žr. 111 punkte minėtų Europos Tarybos Ministrų komiteto priimtų gairių dėl žmogaus teisių ir kovos su terorizmu IX punkto 3 dalį).

136 Nagrinėjamos bylos aplinkybėmis šie argumentai visų pirma taikytini „rimtiems ir patikimiems įrodymams ar įkalčiams“, kuriais paremiamas nacionalinis sprendimas pradėti tyrimą ar baudžiamąjį persekiojimą, apie kurį buvo pranešta Tarybai, tačiau suprantama, kad galimybės susipažinti su šia informacija apribojimai gali taip pat būti susiję su sprendimo tikslu turiniu, konkrečiais motyvais arba netgi su jį priėmusios institucijos tapatybe. Gali būti net, kad tam tikromis labai ypatingomis aplinkybėmis valstybės narės ar trečiosios valstybės, kurioje kompetentinga institucija asmens atžvilgiu priėmė sprendimą, nurodymas, pateikiant suinteresuotajam asmeniui konfidencialią informaciją, kuria jis gali netinkamai pasinaudoti, gali pakenkti valstybės saugumui.

137 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad bendras teisės į gynybą paisymo principas reikalauja, jog 126 punkte nurodyti įkalčiai, jei įmanoma, būtų pateikti suinteresuotajam asmeniui kuo greičiau po pradinio sprendimo įšaldyti lėšas priėmimo arba kartu su juo, jei imperatyvūs Bendrijos arba jos valstybių narių saugumo arba jų tarptautinių santykių išsaugojimo reikalavimai tam neprieštarauja. Esant toms pačioms sąlygoms prieš priimant kiekvieną vėlesnį sprendimą palikti lėšas įšaldytas turi būti pateikiami nauji įkalčiai ir apklausama iš naujo. Atvirkščiai, teisės į gynybą laikymasis nereikalauja, kad įkalčiai būtų pateikti suinteresuotajam asmeniui iki pradinio sprendimo įšaldyti lėšas priėmimo arba kad jis šiomis aplinkybėmis oficialiai būtų išklaustas *a posteriori*.

— Pareiga motyvuoti

138 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką pareiga nurodyti konkrečiam asmeniui jo nenaudai priimto akto motyvus siekiama, viena vertus, suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kuri leistų žinoti, ar aktas yra pagrįstas, o jeigu

jis turi trūkumų, ginčyti jo galiojimą Bendrijos teisme ir, kita vertus, leisti pastarajam atlikti šio akto teisėtumo kontrolę (2003 m. spalio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Corus UK prieš Komisiją*, C-199/99 P, Rink. p. I-11177, 145 punktas ir 2005 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P iki C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 462 punktas). Taip suformuluota pareiga motyvuoti yra esminis Bendrijos teisės principas, nuo kurio gali būti nukrypstama tik dėl imperatyvių reikalavimų (žr. 2005 m. rugsėjo 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neapoli Buzzanca prieš Komisiją*, T-218/02, Rink. VT p. I-A-267 ir II-1221, 57 punktą ir ten nurodomą teismo praktiką).

- 139 Taigi iš esmės apie motyvus suinteresuotajam asmeniui turi būti pranešama kartu su aktu. Motyvų stokos negali ištaisyti tai, kad suinteresuotasis asmuo sprendimo motyvus sužino per procesą Bendrijos teisme (1981 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Michel prieš Parlamentą*, 195/80, Rink. p. 2861, 22 punktas ir 138 punkte minėto sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 463 punktas). Iš tikrųjų galimybė po ieškinio pareiškimo ištaisyti visišką motyvų nebuvimą pažeistų teisę į gynybą, nes ieškovas turėtų tik teisę pareikšti savo argumentus dėl motyvų, su kuriais jis susipažins tik po ieškinio pareiškimo. Taip būtų pažeistas šalių lygybės Bendrijos teisme principas (2005 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Casini prieš Komisiją*, T-132/03, Rink. VT p. I-A-253 ir II-1169, 33 punktas ir 138 punkte minėto sprendimo *Neapoli Buzzanca prieš Komisiją* 62 punktas).

- 140 Kadangi suinteresuotieji asmenys neturi teisės būti apklausti iki pradinio sprendimo išaldyti lėšas priėmimo, reikia pridurti, kad pareigos motyvuoti laikymasis yra dar svarbesnis, nes ji yra vienintelė garantija, leidžianti suinteresuotajam asmeniui bent po šio sprendimo priėmimo pasinaudoti turimais teisės gynimo būdais, kad užginčytų minėto sprendimo teisėtumą (2005 m. gruodžio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Reynolds prieš Parlamentą*, T-237/00, Rink. VT p. I-A-385 ir

II-1731, 95 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1998 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir British Midland Airways prieš Komisiją*, T-371/94 ir T-394/04, Rink. p. II-2405, 64 punktą).

141 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 253 straipsnyje reikalaujami nurodyti motyvai turi būti pritaikyti prie nagrinėjamo akto pobūdžio ir aplinkybių, kuriomis jis buvo priimtas. Iš jo turi matytis aiškus bei nedviprasmiškas aktą priėmusios institucijos pagrindimas, kad suinteresuotieji asmenys galėtų susipažinti su priemonės priėmimo motyvais, o kompetentingas teismas – vykdyti šio akto teisėtumo kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes, ypač į akto turinį, motyvų, kuriais remiamasi, pobūdį bei į interesą gauti paaiškinimus, kurį asmenys, kuriems šis aktas skirtas, arba kiti asmenys, su kuriais šis aktas yra tiesiogiai bei konkrečiai susijęs, gali turėti. Nurodant motyvus, nėra reikalaujama tiksliai nurodyti visų svarbių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes tai, ar akto motyvacija tenkina EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į jų tekstą, bet ir į priėmimo aplinkybes bei nagrinėjamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą. Konkrečiai kalbant, asmens nenaudai priimtas aktas yra pakankamai motyvuotas, jeigu jis buvo priimtas suinteresuotajam asmeniui žinomomis aplinkybėmis, leidžiančiomis jam suprasti jo atžvilgiu priimtos priemonės reikšmę (1981 m. spalio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Arning prieš Komisiją*, 125/80, Rink. p. 2539, 13 punktas; 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 63 punktas; 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-301/96, Rink. p. I-9919, 87 punktas ir 2004 m. liepos 22 d. Sprendimo *Portugaliją prieš Komisiją*, C-42/01, Rink. p. I-6079, 66 punktas; žr. 2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 278–280 punktus). Be to, sprendimo motyvų tikslumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į realias galimybes ir technines sąlygas arba terminą, kada jis turi būti priimtas (žr. 83 punkte minėto sprendimo *Delacre ir kt. prieš Komisiją* 16 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

142 Priimant sprendimą dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 jo motyvai turi būti įvertinti visų pirma šio reglamento teisiniu taikymo nagrinėjamu atveju

sąlygų, kokios yra įtvirtintos jo 2 straipsnio 3 dalyje ir darant nuorodą, nelygu, ar kalbama apie pradinį sprendimą, ar vėlesnius sprendimus dėl lėšų įšaldymo arba Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje, arba jo 1 straipsnio 6 dalyje atžvilgiu.

- 143 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas nesutinka su Tarybos teiginiu, kad motyvai gali būti suformuluoti bendrai ir stereotipiškai, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 arba 6 dalių redakcijas. Pagal pirmiau primintus principus Taryba privalo nurodyti faktines ir teisines aplinkybes, susijusias su jos sprendimo teisiniu pagrindimu ir argumentus, kuriais remdamasi jį priėmė. Vadinas, tokios priemonės motyvai turi nurodyti tam tikras ir konkrečias priežastis, dėl kurių Taryba mano, kad atitinkami teisės aktai taikytini suinteresuotajam asmeniui (šiuo klausimu žr. 2002 m. vasario 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Roman Parra prieš Komisiją*, T-117/01, Rink. VT p. I-A-27 ir II-121, 31 punktą ir 138 punkte minėto sprendimo *Neapoli Buzzanca prieš Komisiją* 74 punktą).
- 144 Tai iš principo reiškia, kad pradinio sprendimo įšaldyti lėšas motyvuose turi būti nurodytas kiekvienas iš 116 punkte aptartų duomenų bei prireikus 125 ir 126 punktuose numatyta informacija, o vėlesnio sprendimo palikti įšaldytas lėšas motyvuose turi būti nurodomos specialios ir konkrečios priežastys, dėl kurių, iš naujo jas išnagrinėjusi, Taryba mano, kad suinteresuotojo asmens lėšų įšaldymas lieka pagrįstas.
- 145 Reikia pridurti, kad pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 vienbalsiai priimdama lėšų įšaldymo priemonę Taryba veikia ne pagal susijusią kompetenciją. Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis, skaitoma kartu su Bendrosios

pozicijos 2001/930 1 straipsnio 4 dalimi, negali būti suprantama taip, kad Taryba privalo į ginčijamą sąrašą įtraukti bet kurio asmens, kuris numatytas kompetentingos institucijos priimtame sprendime šių nuostatų prasme, duomenis. Toks Jungtinės Karalystės per posėdį išdėstytas aiškinimas yra patvirtintas Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalimi, į kurią daro nuorodą Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir pagal kurią Taryba turi reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius „atnaujinti“ ginčijamą sąrašą, siekdama užtikrinti, kad „yra pagrindo“ palikti jame suinteresuotuosius asmenis.

146 Darytina išvada, kad iš principo priemonės dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 motyvuose turi būti nurodytos ne tik šio reglamento teisinės taikymo sąlygos, bet ir priežastys, dėl kurių Taryba, pasinaudodama savo ma vertinti, mano, jog suinteresuotajam asmeniui turi būti taikoma tokia priemonė.

147 143–146 punktuose išdėstytuose argumentuose vis dėlto turi būti atsižvelgiama į tai, kad sprendimas dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001, skirdamas individualią ekonominę ir finansinę sankciją, kaip ir reglamentas yra norminio pobūdžio, kaip paaiškinta 97 ir 98 punktuose. Be kita ko, išsamus kaltinimų suinteresuotajam asmeniui išdėstymas galėtų ne tik prieštarauti privalomiems bendrojo intereso pagrindams, o tai bus aptarta 148 punkte, bet ir pažeisti teisėtus aptariamų asmenų ir organizacijų interesus, nes gali rimtai pakenkti jų reputacijai. Todėl reiktų pripažinti, kad tik rezoliucinė dalis bei 143 punkte nurodyto pobūdžio bendri argumentai turi būti nurodyti Oficialiame leidinyje paskelbtoje sprendimo dėl lėšų įšaldymo versijoje, nes suprantama, kad specialūs ir konkretūs sprendimo motyvai turi būti pranešti suinteresuotiesiems asmenims kitu tinkamu būdu.

- 148 Šiomis nagrinėjamos bylos aplinkybėmis reikia, be kita ko, pripažinti, kad privalomi Bendrijos ir jos valstybių narių saugumo arba su jų tarptautinių santykių išsaugojimu susiję pagrindai gali prieštarauti tam, jog tikslūs ir išsamūs pradinio ar vėlesnių sprendimų dėl lėšų įšaldymo motyvai būtų atskleisti suinteresuotiesiems asmenims; taip pat jie gali prieštarauti tam, kad per administracinę procedūrą suinteresuotiesiems asmenims būtų pateikti įkalčiai. Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu daro nuorodą į 133–137 punktuose jau išdėstytus argumentus dėl šiomis aplinkybėmis priimtinių bendro teisės į gynybą paisymo principo apribojimų. Šie argumentai *mutatis mutandis* galioja pareigai motyvuoti taikytinų apribojimų atžvilgiu.
- 149 Šiuo klausimu, atsižvelgdamas į netaikytiną nagrinėjamos bylos aplinkybėms 2004 m. balandžio 29 d. Europos parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančią Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančią Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/965/EE (OL L 158, 2004, p. 77, klaidų ištaisymas OL L 229, p. 35, klaidų ištaisymo klaidų ištaisymas OL L 197, 2005, p. 34), Pirmosios instancijos teismas mano, kad galima pasiremti jos nuostatomis, kurios 30 straipsnio 2 dalyje numato, jog „atitinkami asmenys tiksliai ir išsamiai informuojami apie valstybinės politikos, visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežastis, kuriomis buvo grindžiamas sprendimas (apriboti Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių judėjimo ir gyvenimo šalyje laisvę) jų atžvilgiu, nebent tai prieštarautų valstybės saugumui“.
- 150 Pagal Teisingumo Teismo praktiką (1975 m. spalio 28 d. Sprendimas *Rutili*, 36/75, Rink. p. 1219 ir 1980 m. gegužės 22 d. Sprendimas *Santillo*, 131/79, Rink. p. 1585), susijusią su Direktyva 2004/38, panaikinta 1964 m. vasario 25 d. Tarybos direktyva 64/221/EEB dėl užsienio piliečių judėjimui ir gyvenimui skirtų specialių priemonių, pateisinamų viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar jos sveikatos sumetimais, derinimo (OL 56, 1964, p. 850), kurios 6 straipsnis buvo tapatus Direktyvos 2004/38 30 straipsnio 2 daliai, bet koks pagal šias nuostatas saugomas

asmuo turi teisę į dvigubą garantiją, kurią sudaro pranešimas apie bet kokias jo atžvilgiu priimtas apribojančias priemones, išskyrus, jei dėl valstybės saugumo interesų to nebūtų galima padaryti, ir galimybė pasinaudoti teisės gynimo priemone. Su ta pačia išlyga šis reikalavimas taip pat reiškia, kad atitinkama valstybė tuo pačiu metu, kai suinteresuotajam asmeniui praneša apie jo atžvilgiu priimtą apribojančią priemonę, turi taip pat pranešti tiksliai ir išsamiai sprendimo motyvus tam, kad jam būtų užtikrinta galimybė tinkamai apsiginti.

- 151 Iš viso to, kas pasakyta, darytina išvada, kad pradinio sprendimo išaldyti lėšas motyvuose turi būti specialiai ir konkrečiai nurodytas kiekvienas iš 116 punkte aptartų elementų bei prireikus 125 ir 126 punktuose numatyti elementai ir priežastys, dėl kurių, savo diskrecija atlikusi įvertinimą, Taryba mano, kad ši priemonė turi būti taikoma suinteresuotiesiems asmenims, išskyrus atvejus, kai privalomi Bendrijos ir jos valstybių narių saugumo arba su jų tarptautinių santykių išsaugojimu susiję pagrindai tam prieštarauja bei atsižvelgiant į 147 punkte išdėstytus argumentus. Be to, vėlesnio sprendimo palikti lėšas išaldytas motyvuose turi būti nurodytos specialios ir konkrečios priežastys, dėl kurių Taryba, atlikusi pakartotinį tyrimą, mano, kad suinteresuotųjų asmenų lėšos lieka išaldytos pagrįstai.

— Teisė į veiksmingą teisminę gynybą

- 152 Galiausiai, kalbant apie garantiją, susijusią su teise į veiksmingą teisminę gynybą, ją veiksmingai užtikrina suinteresuotųjų asmenų turima teisė Pirmosios instancijos

teisme pateikti ieškinį pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą dėl sprendimo išaldyti jų lėšas (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 30 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Bosphorus prieš Airiją*, Nr. 45036/98, dar nepaskelbto *Teismo praktikos rinkinyje*, § 165 ir 2002 m. gegužės 23 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimą *Segi ir kt. ir Gestoras pro Amnistia prieš 15 Europos Sąjungos valstybių narių*, Nr. 6422/02 ir 9916/02, *Teismo praktikos rinkinys*, 2002-V).

153 Šiomis aplinkybėmis sprendimo dėl lėšų išaldymo, priimto pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį, teisėtumo teisminė kontrolė yra numatyta EB 230 straipsnio antrojeje pastraipoje, pagal kurią Bendrijos teismas turi kompetenciją nagrinėti ieškinius dėl kompetencijos trūkumo, esminio procedūros reikalavimo pažeidimo, EB sutarties ar kokios nors su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo arba piktnaudžiavimo įgaliojimais.

154 Todėl siekdamas atlikti šią kontrolę ir atsižvelgdamas į suinteresuotojo asmens ar savo nuožiūra nurodytus panaikinimo pagrindus, Pirmosios instancijos teismas privalo patikrinti, ar yra tenkinamos Reglamento Nr. 2580/2001 teisinės taikymo nagrinėjamam atvejui sąlygos, nurodytos šio reglamento 2 straipsnio 3 dalyje, ir, atsižvelgiant į tai, ar kalbama apie pradinį sprendimą, ar apie vėlesnį sprendimą palikti lėšas išaldytas, Bendrosios pozicijos 2001/931 dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu 1 straipsnio 4 dalyje arba 1 straipsnio 6 dalyje, į kurias daro nuorodą minėta reglamento 2 straipsnio 3 dalis, nurodytos sąlygos. Tai reiškia, kad nagrinėjamo sprendimo teisėtumo teisminė kontrolė apima tiek jį pagrindžiančių faktų bei aplinkybių vertinimą, tiek įrodymų bei informacijos, kuriais pagrįstas šis įvertinimas, patikrinimą, kaip Taryba tai aiškiai pripažino savo rašytinėse pastabose byloje, kurioje buvo priimtas 29 punkte minėtas sprendimas *Yusuf* (225 punktas). Pirmosios instancijos teismas taip pat turi įsitikinti, kad buvo paisyta teisės į gynybą ir reikalavimo motyvuoti bei prireikus, kad privalomi reikalavimai, kuriais Taryba išimtinai rėmėsi norėdama išvengti šios pareigos, buvo pagrįsti.

155 Nagrinėjamu atveju ši kontrolė būtina dar ir dėl to, kad ji yra vienintelė procesinė garantija, leidžianti užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp kovos su tarptautiniu terorizmu reikalavimų ir pagrindinių teisių apsaugos. Kadangi Tarybos nustatyti suinteresuotųjų asmenų teisės į gynybą apribojimai turi būti atsveriami griežtos nepriklausomo ir nešališko teismo kontrolės (šiuo klausimu žr. 2006 m. gegužės 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Eurofood*, C-341/04, Rink. p. I-3813, 66 punktą), Bendrijos teismui turi būti suteikta galimybė kontroliuoti priemonių dėl lėšų įšaldymo teisėtumą ir pagrįstumą, nesant galimybės jam pareikšti prieštaravimą dėl to, kad Tarybos naudojami įrodymai ir informacija yra slapti ar konfidencialūs.

156 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad nors Europos žmogaus teisių teismas pripažįsta, jog konfidencialios informacijos naudojimas gali būti neišvengiamas, kai kyla pavojus nacionaliniam saugumui, jo nuomone, tai vis dėlto nereiškia, kad nacionalinės valdžios institucijos išvengia bet kokios nacionalinių teismų kontrolės, kai tik jos teigia, kad byla yra susijusi su nacionaliniu saugumu ir terorizmu (žr. 135 punkte minėto Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Chahal prieš Jungtinę Karalystę* § 131 ir ten nurodomą teismo praktiką bei 2003 m. kovo 12 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Öcalan prieš Turkiją*, nepaskelbto *Teismo praktikos rinkinyje*, § 106 ir ten nurodomą teismo praktiką).

157 Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju taip pat reikia remtis Direktyvos 2004/38 nuostatomis. Pagal 150 punkte minėtą Teisingumo Teismo praktiką šios direktyvos 31 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad atitinkami asmenys turi teisę pasinaudoti teisminėmis ir, kai taikytina, administracinėmis teisės gynimo priemonėmis valstybėje narėje ginčyti bet kokią prieš juos dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos prižasčių priimtą sprendimą. Be to,

pagal šios direktyvos 31 straipsnio 3 dalį teisių gynimo procedūra turi leisti išnagrinėti sprendimo teisėtumą ir faktus bei aplinkybes, kuriomis buvo grindžiama siūloma priemonė.

- 158 Klausimas, ar ieškovė ir (arba) jos advokatai gali gauti įrodymų ir informacijos, kurie tariamai yra konfidencialūs, arba jie turi būti perduoti tik Pirmosios instancijos teismui pagal specialią procedūrą, skirtą užtikrinti susijusių viešųjų interesų apsaugą, kartu suteikiant suinteresuotajam asmeniui pakankamą teisminę gynybą, yra atskiras klausimas, dėl kurio nėra būtina, kad Pirmosios instancijos teismas išreikštų savo poziciją, nagrinėdamas šį ieškinį (žr. 135 punkte minėto Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Chahal prieš Jungtinę Karalystę*, § 131 ir 144; 119 punkte minėto sprendimo *Tinnelly & Sons ir kt. ir McElduff ir kt. prieš Jungtinę Karalystę*, § 49, 51, 52 ir 78; 135 punkte minėto sprendimo *Jasper prieš Jungtinę Karalystę*, § 52–53 ir 2002 m. birželio 20 d. Sprendimo *Al-Nashif prieš Bulgariją*, Nr. 50963/99, nepaskelbto *Teismo praktikos rinkinyje*, § 95–97 bei 111 punkte minėtų Europos Tarybos Ministrų komiteto priimtų gairių IX.4 punktą).
- 159 Galiausiai reikia pripažinti, kad pagal BUSP srityje priimtą bendrąją poziciją Taryba, remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, priimdama priemonę, nustatančią ekonomines ir finansines sankcijas, turi didelę diskreciją dėl informacijos, į kurią reikia atsižvelgti. Kadangi vertindamas įrodymus, faktus ir aplinkybes, pateisinančias tokių priemonių priėmimą, Bendrijos teismas negali pakeisti Tarybos vertinimo, Pirmosios instancijos teismo vykdoma sprendimų dėl lėšų įšaldymo teisėtumo kontrolė turi apsiriboti patikrinimu, ar buvo laikytasi procedūros ir motyvavimo taisyklių, ar tikslios faktinės aplinkybės ir ar nebuvo akivaizdžios vertinimo klaidos ir piktnaudžiavimo įgaliojimais. Ši ribota kontrolė ypač taikytina vertinant argumentus, kuriais pagrįsti tokie sprendimai (žr. 146 punktą ir 1987 m. kovo 26 d. Europos žmogaus teisių teismo sprendimo *Leander prieš Švediją*, A serija Nr. 116, § 59 bei 158 punkte minėto sprendimo *Al-Nashif prieš Bulgariją* § 123 ir 124).

Taikymas byloje nagrinėjamam atvejui

- 160 Visų pirma Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad su byla susiję teisės aktai, t. y. Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001 ir Bendroji pozicija 2001/931, į kurią pirmasis daro nuorodą, suinteresuotiesiems asmenims, siekiantiems, kad su jais susiję duomenys būtų išbraukti iš ginčijamo sąrašo, tiesiogiai nenumato jokios įrodymų pateikimo ir jų apklausos procedūros nei iki pradinio sprendimo išaldyti lėšas priėmimo, nei jį priimant, nei priimant vėlesnius sprendimus. Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalis nurodo, kad „pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąrašė“, ir Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad „Taryba <...> peržiūri ir keičia <...> sąrašą, vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio <...> 6 dalyje išdėstytais nuostatomis“.
- 161 Pirmosios instancijos teismas taip pat pažymi, kad iki šio ieškinio pareiškimo įkalčiai ieškovei niekada nebuvo pateikti. Kaip visiškai teisingai pabrėžia ieškovė, nei pradiniam sprendime išaldyti lėšas, nei vėlesniuose iki ginčijamo sprendimo priėmimo priimtuose sprendimuose, įskaitant jį patį, nė neužsimenama apie „tikslią informaciją“ ar „bylos medžiagą“, kurios rodo, kad kompetentinga nacionalinė institucija dėl jų yra priėmusi sprendimą įtraukti į ginčijamą sąrašą.
- 162 Todėl, nors ieškovė sužinojo apie neišvengiamą su ja susijusių duomenų įtraukimą į ginčijamą sąrašą ir nors bandė užkirsti kelią tokiai priemonei priimti, kreipdamasi į Tarybą (žr. 69 punktą) ji nežinojo konkrečių jos kaltės įrodymų numatomam sprendimui pagrįsti ir todėl negalėjo tinkamai išdėstyti savo nuomonės šiuo klausimu. Šiomis aplinkybėmis Tarybos argumentas, kad ji išklausė ieškovę iki lėšų išaldymo, nėra priimtinas.

- 163 Anksčiau išdėstyti argumentai dėl teisės į gynybą paisymo kontrolės *mutatis mutandis* taip pat taikytini pareigos motyvuoti laikymosi patikrinimui.
- 164 Nagrinėjamu atveju nei ginčijamas sprendimas, nei Sprendimas 2002/334, kurį jis įgyvendina, netenkina pirmiau apibrėžto motyvavimo reikalavimo, nes jų antroje konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, kad „tikslinga“ patvirtinti atnaujintą asmenų, grupių ir organizacijų, kurioms taikomas Reglamentas (EB) Nr. 2580/2001, sąrašą.
- 165 Ieškovė ne tik negalėjo tinkamai pareikšti savo nuomonės Tarybai, bet, ginčijame sprendime nesant jokių jį pagrindžiančių specialių ir konkrečių motyvų, taip pat negalėjo veiksmingai pasinaudoti teise į ieškinį Pirmosios instancijos teisme, atsižvelgiant į jau aptartus ryšius tarp teisės į gynybą užtikrinimo, pareigos motyvuoti ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą. Šiuo klausimu reikia priminti, kad galimybė ištaisyti motyvų trūkumą po ieškinio pareiškimo šiuo metu teismo praktikoje laikoma teisės į gynybą pažeidimu (žr. 139 punktą).
- 166 Be to, nei Pirmosios instancijos teismui pateiktos įvairių bylos šalių rašytinės pastabos, nei bylos medžiaga neleidžia jam vykdyti kontrolės, nes pabaigęs žodinę proceso dalį jis net negali tiksliai nustatyti, koks yra Bendrosios

pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje numatytas nacionalinis sprendimas, kuriuo pagrįstas ginčijamas sprendimas.

- 167 Ieškinyje ieškovė tik teigė, kad su ja susiję duomenys buvo įtraukti į ginčijamą sąrašą „vien susipažinus su Teherano valdžios pateiktais dokumentais“. Dublike ji pridūrė, kad „jai nebuvo leista <...> sužinoti jos įtraukimo į ginčijamą sąrašą faktinių priežasčių“, „kad iš jos buvo atimta bet kokia galimybė susipažinti su savo byla“ ir kad „labai tikėtina, kad įtraukimo priežastys buvo diplomatinės“.
- 168 Atsiliepime į ieškinį ir triplike Taryba neišreiškė pozicijos šiuo klausimu.
- 169 Įstojimo į bylą paaiškinimuose Jungtinė Karalystė nurodė, jog „ieškovė neteigė ir iš nieko negalima spręsti, kad ji buvo įtraukta į priedą remiantis kompetentingos institucijos priimtu sprendimu, nurodančiu ieškovę susijusią su teroristiniais aktais“. Be to, iš šių paaiškinimų taip pat atrodo, kad, Jungtinės Karalystės nuomone, nagrinėjamas sprendimas yra 2001 m. kovo 28 d. *Home Secretary* sprendimas, patvirtintas šio *Home Secretary* 2001 m. rugpjūčio 28 d. Sprendimu, o vėliau peržiūros tvarka 2002 m. balandžio 17 d. *High Court* sprendimu ir galiausiai apeliacine tvarka 2002 m. lapkričio 15 d. *POAC* sprendimu.
- 170 Pastabose dėl įstojimo į bylą paauškinimų ieškovė nei konkrečiai atmetė, nei komentavo šių Jungtinės Karalystės pastabų. Atsižvelgiant į ieškovės nurodytus

bendro pobūdžio pagrindus bei argumentus ir būtent į 167 punkte išdėstytus jos teiginius, vis dėlto neįmanoma tiesiogiai ir paprasčiausiai pritarti Jungtinės Karalystės teiginiui. Per posėdį ieškovė, be kita ko, pakartojo, kad ji nežinojo, kas buvo kompetentinga institucija, priėmusi su ja susijusį nacionalinį sprendimą, nei kokiais įrodymais ir tikslia informacija remiantis šis sprendimas buvo priimtas.

- 171 Be to, per posėdį atsakydamas į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus Taryba ir Jungtinė Karalystė net negalėjo pateikti nuoseklaus atsakymo į klausimą, kokio nacionalinio sprendimo pagrindu buvo priimtas ginčijamas sprendimas. Tarybos nuomone, kalba eina tik apie *Home Secretary* sprendimą, patvirtintą *POAC* (žr. 169 punktą). Jungtinės Karalystės nuomone, ginčijamas sprendimas yra pagrįstas ne tik šiuo sprendimu, bet ir kitais, kitaip neišskirtais ir kitose valstybėse narėse priimtais kompetentingų nacionalinių institucijų nacionaliniais sprendimais.
- 172 Todėl konstatuotina, kad net pasibaigus žodinei proceso daliai Pirmosios instancijos teismas negali atlikti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolės.
- 173 Galiausiai Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad ginčijamas sprendimas nėra motyvuotas ir kad jis buvo priimtas per procesą, kurio eigoje nebuvo paisyta ieškovės teisės į gynybą. Be to, Pirmosios instancijos teismas negali šioje proceso stadijoje atlikti teisminės šio sprendimo teisėtumo kontrolės.

- 174 Dėl šių argumentų gali būti nuspręsta tik panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su ieškove, nesant būtinybės nagrinėjant šį prašymą dėl panaikinimo pareikšti nuomonės dėl dviejų paskutinių pirmojo pagrindo dalių nei dėl kitų ieškinio pagrindų bei argumentų.

Dėl prašymo atlyginti žalą

Šalių argumentai

- 175 Ieškovė nenurodė jokių faktinių ar teisinių aplinkybių pagrįsti reikalavimą, kuriuo siekiama, kad iš Tarybos būtų priteista jai sumokėti vieną eurą tariamai jos patirtai žalai atlyginti. Nei Taryba, nei įstojusi į bylą šalis nepareiškė savo nuomonės dėl šio prašymo nei rašytinėse pastabose, nei per posėdį.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 176 Pagal Teisingumo Teismo statuto 19 straipsnį ir Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą pareiškime nurodomas ginčo dalykas ir teisinių argumentų santrauka, kuria grindžiamas pareiškimas. Jie turi būti pakankamai aiškūs ir konkretūs, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Pirmosios instancijos teismas – prireikus išspręsti bylą, nesiremdamas jokiais kitais duomenimis. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą bei gerą teisingumo vykdymą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, pačiame ieškinio tekste turi būti nurodytos pagrindinės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis jis paremtas, ir bet kurio atveju – jų santrauka, išdėstyta nuosekliai ir suprantamai (žr. 2005 m. vasario 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Chiquita Brands ir kt. prieš Komisiją*, T-19/01, Rink. p. II-315, 64 punktą ir ten nurodomą teismo praktiką).

- 177 Kad šie reikalavimai būtų patenkinti, ieškinyje, kuriuo siekiama Bendrijos institucijos tariamai padarytos žalos atlyginimo, turi būti nurodyta informacija, leidžianti nustatyti veiksmus, kuriais ieškovas kaltina instituciją, ir priežastys, dėl kurių jis mano, kad egzistuoja priežastinis ryšys tarp veiksmų ir žalos, kurią jis teigia patyręs, bei žalos pobūdis ir dydis (žr. 1997 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Guérin automobiles prieš Komisiją*, T-38/96, Rink. p. II-1223, 42 ir 43 punktus ir 176 punkte minėto sprendimo *Chiquita Brands ir kt. prieš Komisiją* 65 punktą bei ten nurodomą teismo praktiką). Atvirkščiai, jeigu prašoma atlyginti nenurodyto dydžio žalą, toks prašymas nėra pakankamai konkretus ir pripažintinas nepriimtiniu (176 punkte minėto sprendimo *Chiquita Brands ir kt. prieš Komisiją* 66 punktas).
- 178 Konkrečiu atveju prašyme simboliškai ar realiai atlyginti moralinę žalą turi būti nurodomas tariamos žalos pobūdis, atsižvelgiant į veiksmą, kuriuo kaltinama institucija atsakovė, ir nors apytiksliai įvertintas visos žalos dydis (žr. 1999 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ismeri Europa prieš Audito rūmus*, T-277/97, Rink. p. II-1825, 81 punktą ir ten nurodomą teismo praktiką).
- 179 Nagrinėjamu atveju ieškinyje nurodytas prašymas atlyginti žalą, panašu, kad turi būti suprantamas kaip prašymas atlyginti moralinę žalą, nes ji yra įvertinta simboliniu vieno euro dydžiu. Vis dėlto jame ieškovė tiksliai nenurodė šios moralinės žalos pobūdžio ar požymių bei tariamai netinkamų Tarybos veiksmų, dėl kurių atsirado žala. Pirmosios instancijos teismas neturi tarp įvairių prašymą dėl panaikinimo

pagrindžiančių kaltinimų ieškoti ir nurodyti tą arba tuos, kuriais ieškovė pagrindė prašymą atlyginti žalą. Taip pat Pirmosios instancijos teismas neturi vertinti galimo priežastinio ryšio tarp kaltinimuose nurodyto veiksmo ir tariamos moralinės žalos buvimo.

180 Šiomis aplinkybėmis ieškinyje nurodytam prašymui atlyginti žalą trūksta paprasčiausio aiškumo ir todėl jis turi būti pripažintas nepriimtiniu, juo labiau kad ieškovė dublike nė nebandė ištaisyti šio trūkumo.

181 Taip pat darytina išvada, kad nagrinėjant prašymą atlyginti žalą nėra būtina pareikšti nuomonės dėl ieškovės savo prašymui dėl panaikinimo pagrįsti nurodytų pagrindų ir argumentų, kurių Pirmosios instancijos teismas dar neišnagrinėjo (žr. 174 punktą).

Dėl prašymo atnaujinti rašytinę proceso dalį

182 Argumentai, kurie paskatino Pirmosios instancijos teismą panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su ieškove, visiškai nėra pagrįsti 2006 m. sausio 18 ir 25 d. jos pateiktais naujais dokumentais (žr. 23 ir 24 punktus). Nors šie dokumentai buvo prijungti prie bylos (žr. 31 punktą), jie laikytini neturinčiais jokios reikšmės. Todėl šiomis aplinkybėmis Tarybos prašymas atnaujinti rašytinę proceso dalį nėra tenkintinas (žr. 25 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 183 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Pirmosios instancijos teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes reikia nuspręsti, kad Taryba padengia savo ir keturias penktąsias dalis ieškovės patirtų bylinėjimosi išlaidų.
- 184 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą tiek, kiek juo siekiama panaikinti 2005 m. gruodžio 21 d. Tarybos bendrąją poziciją 2005/936/BUSP, atnaujinančią Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP ir panaikinančią Bendrąją poziciją 2005/847/BUSP.

2. **Panaikinti 2005 m. gruodžio 21 d. Tarybos sprendimą 2005/930/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2005/848/EB tiek, kiek jis susijęs su ieškove.**

3. **Atmesti prašymą dėl žalos atlyginimo kaip nepriimtina.**

4. **Nurodyti Tarybai padengti savo ir keturias penktąsias dalis ieškovės bylinėjimosi išlaidų.**

5. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Paskelbta 2006 m. gruodžio 12 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

M. Vilaras

Turinys

Bylos aplinkybės	II - 4676
Procesas ir šalių reikalavimai	II - 4681
Dėl pirmiau ginčytų aktų panaikinimo ir pakeitimo procesinių pasekmių	II - 4684
Dėl antros reikalavimų dalies	II - 4687
Dėl prašymo panaikinti ginčijamą bendrąją poziciją	II - 4687
Šalių argumentai	II - 4687
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 4689
Dėl prašymo panaikinti ginčijamą sprendimą	II - 4694
Šalių argumentai	II - 4695
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 4702
Dėl garantijų, susijusių su teisės į gynybą paisymu, motyvavimo pareiga ir teise į veiksmingą teisminę gynybą, sprendimo dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 priėmimo aplinkybėmis	II - 4703
— Teisė į gynybą	II - 4703
— Pareiga motyvuoti	II - 4708
— Teisė į veiksmingą teisminę gynybą	II - 4709
Garantijų, susijusių su teisės į gynybą paisymu, pareiga motyvuoti ir teise į veiksmingą teisminę gynybą, dalykas ir apribojimai priimant sprendimą dėl lėšų įšaldymo pagal Reglamentą Nr. 2580/2001	II - 4710
— Teisė į gynybą	II - 4710
	II - 4737

— Pareiga motyvuoti	II - 4718
— Teisė į veiksmingą teisminę gynybą	II - 4724
Taikymas byloje nagrinėjamam atvejui	II - 4728
Dėl prašymo atlyginti žalą	II - 4732
Šalių argumentai	II - 4732
Pirmosios instancijos teismo vertinimas	II - 4732
Dėl prašymo atnaujinti rašytinę proceso dalį	II - 4734
Dėl bylinėjimosi išlaidų	II - 4735